

fot. DPA - źródło PAP

Święci dwudziestego wieku Святі двадцятого століття

Неділя Милосердя Божого to szczególniey dzień w życiu Kościoła. 27 kwietnia 2014r. na Placu Św. Piotra w Watykanie, przed głównym wejściem do Bazyliki, odbyła się Msza kanonizacyjna dwóch papieża Jana XXIII i Jana Pawła II.

Uroczystości rozpoczęły się od wspólnej Litanii do Wszystkich Świętych. Papież Franciszek powitał uściskiem obecnego na mszy papieża seniora Benedykta XIV. Na święto kanonizacyjne przybyli z różnych zakątków świata kardynałowie, biskupi, księża, delegacje państwowe i wierni. Wśród zebranych byli Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej Bronisław Komorowski oraz Premier Rządu Donald Tusk z Małżonkami. Szacuje się, że w Rzymie było ponad 2 tysiące dziennikarzy, a wydarzenie na całym świecie mogło oglądać ok. 2 mld ludzi.

O godz. 10:00, rozpoczęła się ceremonia kanonizacyjna. Do papieża Franciszka podeszli i zwrócili się: prefekt Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych kard. Angelo Amato oraz postulatorzy procesów: ojciec Giovangiuseppe Califano i ksiądz Sławomir Oder. Kardynał Amato przedstawił następującą prośbę: «Ojciec Święty, Święta Matka Kościoła proszę o to, by Wasza Świętobliwość wpisał błogosławionych Jana XXIII i Jana Pawła II w poczet świętych i aby jako tacy wzywani oni byli przez wszystkich chrześcijan».

Papież wygłosił słowa: «Drogi bracia, zanieśmy nasze prośby do Boga Ojca Wszemogącego przez Jezusa Chrystusa o to, aby za wstawiennictwem Najświętszej Maryi Dziewicy i wszystkich świętych wspierał swą łaską akt, który mamy uczynić».

Po trzykrotnej prośbie, papież Franciszek ogłosił Jana XXIII i Jana Pawła II świętymi tymi słowami: «Na chwałę Trójcy Przenajświętszej, dla wywyższenia katolickiej wiary i wzrostu chrześcijańskiego życia, na mocy władzy naszego Pana Jezusa Chrystusa, świętych Apostołów Piotra i Pawła, a także Naszej, po uprzednim dojrzałym namyśle, po licznych prośbach o pomoc Bożą i po wysłuchaniu opinii naszych Braci w biskupstwie orzekamy i ogłaszamy świętymi błogosławionych Jana XXIII i Jana Pawła II i wpisujemy ich w poczet świętych i polecamy, aby w całym Kościele byli oni czczeni z oddaniem pośród świętych. W Imię Ojca i Syna i Ducha Świętego».

Po wygłoszeniu formuły kanonizacyjnej wniesiono i ustawiono obok ołtarza relikwiarze, zapalono świece i przyniesiono kwiaty. Relikwie św. Jana Pawła II – krew, niosła Kostarykańka Floribeth Mora Diaz of Costa Rica, która dzięki jego wstawiennictwu doświadczyła cudu uzdrowienia.

Неділя Божого Милосердя – особливий день у житті Церкви. 27 квітня 2014 р. на Площі св. Петра у Ватикані, перед головним входом до Собору, відбулося богослужіння, під час якого канонізували двох пап – Яна XXIII та Яна Павла II.

Урочистість розпочалася зі спільної Літанії до всіх святих. Папа Франциск привітався потиском руки з присутнім на урочистостях папою у відставці Бенедиктом XIV. На канонізацію з різних закутків світу прибули кардинали, єпископи, священики, державні делегації та миряни. Серед присутніх були президент Польщі Броніслав Коморовський і прем'єр-міністр Польщі Дональд Туск із дружинами. Підраховано, що в Римі перебувало понад 2 тисячі журналістів, а подію по всьому світу могло переглянути близько 2 млрд людей.

О десятій годині розпочалася канонізаційна церемонія. До папи Франциска звернулися префект Конгрегації канонізаційних справ кард. Анжело Амато та постulatorи канонізаційних процесів – отець Джованно Джузеппе Каліяно і отець Славомір Одер. Кардинал Амато висловив таке прохання: «Святий Отче, Свята Мати Церква широ просить, щоб Ваша Святість зарахував Яна XXIII і Яна Павла II до сонму святих і щоб такими їх вважали всі християни».

Папа відповів: «Дорогі брати, молимося спільно до нашого Всемогутнього Бога Отця за посередництвом Ісуса Христа, щоб через заступництво Пресвятої Діви Марії і всіх святих Він зіслав свою благодать на акт, який ми маємо вчинити».

Після потрійної молитовної просьби папа Франциск проголосив Яна XXIII і Яна Павла II святими: «На славу Пресвятої Трійці, за дла звеличення католицької віри і покращення християнського життя, силою влади нашого Господа Ісуса Христа, святих апостолів Петра і Павла, а також даною мені владою, після зрілих роздумів і численних прохань про Божу допомогу, вислухавши думку братів-єпископів, називаємо і проголошуємо святими блаженних Яна XXIII і Яна Павла II, зараховуємо їх до сонму святих і доручаємо, щоб уся Церква їх віддано шанувала з іншими святими. В ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа».

Після проголошення канонізаційної формули біля вівтаря поставили реліквії, запалили свічі та принесли квіти. Реліквія св. Яна Павла II – кров, яку внесла жителька Коста-Ріки Флорібет Мора Діаз, що завдяки його заступництву дивовижно зцілилася.

**Змінився вигляд
моєї країни**
Zmieniał się krajobraz Polski

сторінка 2

**В Україні не було адекватної
національної політики**

Na Ukrainie nie było adekwatnej polityki narodowej

сторінка 6

**Європейський Союз
зародився в Луцьку**

W Łucku powstawała
Unia Europejska

сторінка 8

**Досягнення космічної доби
й убогість системи**

Osiągnięcia w oswojeniu kosmosu i ubóstwo systemu

сторінка 9

**Стипендії для студентів та
науковців**

Stypendia dla studentów
i naukowców

сторінка 14

Dekada historii Декада історії

Першого травня мине десять років, відколи Польща увійшла до складу Європейського Союзу. Скільки є поляків, стільки оцінок цього десятиліття, однак подія безсумнівно була однією важливих у польській історії. Читачів «Волинського монітора» я б хотіла ознайомити з кількома думками з різних вікових, професійних і соціальних груп на тему цих десяти років.

Pierwszego maja minie dziesięć lat, odkąd Polska wstąpiła do Unii Europejskiej. Ilu Polaków, tyle ocen owej dekady, jednak wydarzenie na pewno było jednym z bardziej znaczących w polskiej historii. Czytelnikom «Monitora Wołyńskiego» chciałabym przytoczyć kilka opinii osób z różnych grup wiekowych, zawodowych i społecznych, na temat tych dziesięciu lat.

1 maja 2004 roku byłam zbyt młoda, by rozumieć, co się wydarzyło z polityczno-historycznego punktu widzenia. W szkole mówiono o wstąpieniu Polski do UE, media również huczały na ten temat. Byłam tego dnia w Krakowie na majówce z rodzicami i pamiętam jedynie radość, uroczystości, powiewające na wietrze flagi biało-czerwone i granatowe z dwunastoma gwiazdkami oraz masę ludzi.

Niespełna połowę swojego życia spędziłam już w Unii Europejskiej, więc trudno obiektywnie ocenić mi zalety i wady tej dekady. Sądję, że bardzo zmienił się krajobraz mojego kraju – powstało wiele budynków i obiektów, których wcześniej nie można było w nim spotkać. Wszędzie można zauważyć tabliczki informujące o dofinansowaniu ze środków unijnych. Poprawiła się jakość i poziom życia, choć Polacy nadal narzekają na te kwestie, wielu widzi również w UE największego wroga i zagrożenie dla Rzeczypospolitej.

Z własnych doświadczeń mogę dodać, iż skorzystałam na członkostwie Polski w UE. Wzięłam udział w wielu szkoleniach finansowanych przez organizację, w tym z rocznego, certyfikowanego kursu języka angielskiego. Uczestniczyłam w dofinansowanych wyjazdach i darmowych wycieczkach, miałam okazję odwiedzić odrestaurowane miejsca i zabytki. Kierunek, na którym studiuję, czyli Studia wschodnioeuropejskie, również został stworzony jako projekt unijny. Dzięki niemu mogłam wyjechać na opłacone praktyki do Łucka, gdzie również odbędzie płatny staż na przełomie sierpnia i września b.r. Moi koledzy

odwiedzili Rosję, Ukrainę, Gruzję i Bałkany, co nie byłoby do pomyślenia bez wsparcia finansowego organizacji. Planuję wyjechać na program Erasmus, o czym nie mogli marzyć moi rodzice.

Na dzień dzisiejszy nie podejmę się analiz politologicznych, na to potrzebuję wiedzy, czasu i doświadczenia. Przybliżyłam tylko te aspekty, które są dla mnie bliskie i realne.

Agnieszka BADER
fot. Stachnik / Reporter

1 травня 2004 року я була надто молода, щоб із політично-історичної точки зору оцінити, що сталося. У школі говорили про вступ Польщі до ЄС, про це також багато розповідали ЗМІ. Того дня разом із батьками я була на травневих вихідних у Кракові. Пам'ятаю радість, урочистості, біло-червоні та сині з двадцятьма зірками прапори, що майоріли на вітрі, безліч людей.

Майже половину свого життя я провела вже в Європейському Союзі, тому мені складно об'єктивно оцінити переваги і вади цієї декади. Думаю, що дуже змінився вигляд моєї країни: з'явилося багато будинків та об'єктів, яких раніше не можна було тут побачити. Всюди можна помітити таблички, що інформують про співфінансування з європейських коштів. Покращилася якість життя, хоча поляки досі нарікають на проблеми, а багато людей вбачає в ЄС найбільшого ворога та загрозу для Польщі.

Із власного досвіду я можу додати, що членство Польщі в ЄС принесло мені особисту користь. Я взяла участь у багатьох курсах, що фінансувалися європейською спільнотою, в тому числі в річному сертифікованому курсі англійської мови. Я була учасницею співфінансованих поїздок та безкоштовних екскурсій, мала нагоду відвідати відреставровані пам'ятки та різні місцевості. Східноєвропейська спеціальність, на якій я навчаюся, також з'явилася як проект Євросоюзу. Завдяки їй я мала можливість отримати фінансування на те, щоб поїхати на практику до Луцька, де пройду подібне стажування в серпні-вересні цього року. Мої друзі відвідали Росію, Україну, Грузію і Балкани, що було б неможливим без фінансової підтримки організації. Я також планую поїхати на навчання за кордон за програмою Еразмус, про що не могли навіть мріяти мої батьки.

На сьогодні я не візьмусь за політологічний аналіз, тому що для цього мені потрібні знання, час та досвід. Я лише наблизилася тім аспектам, які близькі й реальні для мене.

Agnieszka BONDER
fot. Stachnik / Reporter

A co sądzą moi rozmówcy na temat dekady Polski w Unii Europejskiej?

Кароліна, докторантка на UMCS:

Wiele jest głosów krytycznych, choć ja uważam, że te dziesięć lat przyniosło nam więcej pożytku, niż szkody. Wszędzie widzimy znaki Unii Europejskiej, np. w stanie naszych dróg czy budynków. Nadal nie jest super, ale każdy, kto pamięta, niech przypomni sobie, jak było przed wstąpieniem Polski do Unii. No i nie jesteśmy sami, a to ważne. Należymy do poważnej organizacji regionalnej.

Радослав Худі, матурzysta, 19 lat:

Członkostwo w Unii dało Polsce impuls do zmian, zwłaszcza w kwestii infrastruktury. Z nowych i odnowionych lotnisk korzysta coraz więcej pasażerów, rozwija się prężnie transport kolejowy. Pojawia się wiele małych i średnich przedsiębiorstw, których przed 2004 rokiem nie było. Unia to także wyrównywanie szans i wspieranie grup, chociażby bezrobotnych w starszym wieku. Przez programy na rzecz poprawy zatrudnienia pracę – po odpowiednim szkoleniu, kursie czy stażu – może dostać kobieta po pięćdziesiątce. Członkostwo w Unii przyniosło korzyści zarówno Polsce jak i jej zwykłym obywatelom.

Марія, 58 lat, emeryтка:

Czy Unia coś zmieniła? Komu, jak komu. Niektórzy wiele na niej skorzystali, ja nie widzę większych zmian. Na pewno Polska wygląda inaczej, lepiej, niż w latach 90., ale trudno mi odpowiedzieć, czy warto było do niej wstępować. Ja nie skorzystałam.

Мieczysław, 45 lat, rolnik:

Wszyscy gadają o tej Unii, a ona mnie nic nie dała. Jak była bieda na polskiej wsi, tak pozostała. Choć niektórzy korzystają z dotacji – ale trzeba mieć własny kapitał, by je dostać, bo nic nie jest w stu procentach finansowane. Kilka razy widziałem te wielkie, europejskie gospodarstwa – im się udało.

Катаржина, 37 lat, nauczycielka z Chełma:

Zauważa się różnicę. Jest bardziej... europejsko. Obok naszych flag widzimy unijne. Więcej dostajemy, ale więcej też się od nas wymaga. Nie chodzi tylko o słynną krzywiznę ogórka czy wielkość jabłka. Musimy się pilnować, by zmniejszać poziom przestępczości lub korupcji, dbać o prawa człowieka. Ja jestem zadowolona. Moi rodzice mniej, im najbardziej podobał się PRL. W sumie nie widzę, by emerytom coś się zmieniło. Ja mogę chodzić na kurs dofinansowany z UE, moja córka również korzysta z jej funduszy. Czuję się też bezpieczniejsza w Polsce – w razie problemów, Unia powinna nam pomóc. Taką tam przynajmniej nadzieję.

A що думають мої співрозмовники на тему декади Польщі в Європейському Союзі?

Кароліна, аспірантка Університету Марії Склодовської-Кюрі

Є багато критичних відгуків, хоча я вважаю, що ці десять років принесли нам більше користі, ніж шкоди. Ми всюди бачимо ознаки Європейського Союзу, наприклад у стані наших доріг чи будинків. Досі не все супер, але кожен, хто пам'ятає, нехай пригадає собі, як було перед вступом Польщі до ЄС. Ну і, що важливо, ми не самі. Ми належимо до серйозної регіональної організації.

Радослав Худі, випускник школи, 19 років:

Членство в Європейському Союзі дало Польщі імпульс до змін, особливо в питаннях інфраструктури. Новими та відновленими аеропортами користуються все більше пасажирів, активно розвивається залізничний транспорт. З'явилося багато малих і середніх підприємств, яких не було до 2004 року. Європейський Союз – це також вирівнювання шансів та підтримка груп, що мають менші можливості, наприклад, безробітних осіб похилого віку. За допомогою програм для покращення працевлаштування після відповідних курсів, тренінгів чи стажування роботу можуть отримати жінки після п'ятдесяти років. Членство в Європейському Союзі принесло користь як Польщі, так і звичайним її громадянам.

Марія, 58 років, пенсіонерка:

Чи Європейський Союз щось змінив? Як для кого. Хтось сильно скористався нашим членством у ньому, а я не бачу істотних змін. Звичайно, Польща виглядає інакше, краще, ніж у 90-х роках, але мені складно відповісти чи варто було вступати до ЄС. Для мене нічого не змінилося.

Мечислав, 45 років, фермер:

Усі говорять про той Європейський Союз, а мені він нічого не дав. Як було польське село бідне, так і лишилося. Хоча дехто користується дотаціями, але потрібно мати власний капітал, щоб їх отримати, тому що ніщо не фінансується на сто відсотків. Кілька разів я бачив ті великі європейські господарства – у них усе вишло.

Катажина, 37 років, учителька з Холма:

Різниця помітна. Є більш... по-європейськи. Біля наших прапорів ми бачимо прапори ЄС. Ми більше отримуємо, але й від нас більше вимагається. Не йдеться лише про відому кривизну огірка чи величину яблука. Ми повинні дбати про зменшення рівня злочинності та корупції, дбати про права людини. Я задоволена. Мої батьки менше, їм найкраще було в ПНР. Загалом, я не бачу, щоб у пенсіонерів щось змінилося. Я можу ходити на курс, профінансований Європейським Союзом, моя донька також користується його коштами. Я почуваюся безпечніше в Польщі: у випадку проблем, Євросоюз повинен нам допомогти. Принаймні я маю таку надію.

Polska w Unii Europejskiej: ukraińskie spojrzenie

Польща в Європейському Союзі: український погляд

W maju 2004 roku akurat planowałam wyjazd do Polski. Najbardziej bałam się wiz, które Polska zaczęła wydawać pół roku przed przyłączeniem do UE.

Moja pierwsza długotrwała wizyta do Polski odbyła się w 2004 roku. Od tej pory obserwuję zmiany, które zachodzą w Polsce. Nie będę analizować plusów i minusów. Zdania na ten temat mogą Państwo poznać, czytając odpowiedzi rozmówców – moich oraz Agnieszki Bąder z Lublina («Dekada historii», 2 strona). Powiem jednak, że gdyby mnie zapytano o plusy i minusy przystąpienia Polski do UE, jako pierwsze przyszłyby mi na myśl Krakowskie Przedmieście w Warszawie i ogórki.

Krakowskie Przedmieście, dlatego że w ciągu tych dziesięciu lat ta ulica i jej spacerowicze bardzo się zmienili, w pozytywnym znaczeniu. Zmiany obserwuję podczas każdej wizyty w Warszawie. Dla mnie

to jest przykładem tego, jak można zrobić porządek na ulicach miast.

Ogórki to osobny temat. Jesienią 2004 roku pewien polski profesor opowiedział o tym, że jeżeli chce się sprzedawać ogórki na terenie UE, to powinny one mieć standardowy rozmiar. Od tej pory rozumiem plusy wejścia Polski do Unii, ale zarazem nie rozumiem absurdów, które czasem można zauważyć w unijnych decyzjach. Jednak rozważając plusy, minusy i absurdy jestem raczej za ukraińskimi standaryzowanymi ukraińskimi ogórkami na europejskim stole, czyli uważam, że Ukraina powinna zostać członkiem Unii Europejskiej. Chociaż oczywiście takie perspektywy dla nas są obecnie jeszcze zbyt odległe.

Natalia DENYSIUK

Proponuję Państwa uwadze ukraińską wizję tego, jak się zmieniła Polska w ciągu dziesięciu lat członkostwa w UE:

Switłana Krawczenko, profesor Uniwersytetu Wschodnioeuropejskiego im. Łesi Ukrainki:

Polska stała się otwarta na świat, a świat otwarty dla Polaków. Polepszył się stan gospodarki kraju. Dzisiaj pod względem poziomu stabilności polska gospodarka jest jedną z pierwszych w Europie. Przystąpienie do UE otworzyło szerokie możliwości dla młodych Polaków, którzy mogą zrealizować swój intelektualny i twórczy potencjał tam, gdzie tego chcą. Minusy? Polska musiała zacząć wydawanie wiz dla Ukraińców. Czasem od polskich rolników słyszałam negatywne opinie o zmianie warunków prowadzenia gospodarstwa, ale nie często.

Wiktorja Orzeł, od ośmiu lat mieszka w Polsce:

10 lat od wejścia Polski do UE pozwoliły na wykorzystanie funduszy strukturalnych UE na rozwój kraju. Infrastruktura drogowa wzbogaciła się o nowe odcinki autostrad, dróg ekspresowych, krajowych i lokalnych. Szkolnictwo uzyskało nowoczesną bazę dydaktyczną oraz środki na dodatkowe działania, wykraczającą poza zakres dotychczasowego nauczania. Fundusze unijne zostały też skierowane na aktywizację rynku pracy. Wsparcie otrzymali też przedsiębiorcy, tworzący nowe miejsca pracy. Dotacje udzielano również na kulturę, turystykę, ochronę zdrowia, ochronę środowiska, bezpieczeństwo i rewitalizację. W chwili obecnej trudno sobie wyobrazić Polskę bez autostrad A1 i A2, Północnego Mostu w Warszawie, Centrum Nauki „Kopernik”, pięknych zrewitalizowanych w ciągu ostatnich 10 lat Starówek.

Halina Wasilewska, docent w Katedrze Podatków i Polityki Fiskalnej Tarnopolskiego Uniwersytetu Ekonomicznego:

Po wejściu do UE wielkie postępy w zwalczaniu korupcji, dofinansowanie gospodarki, pozwoliły Polsce na to, żeby dynamicznie się rozwijać. To państwo nawet w okresie kryzysu (2008-2009) pokonało trudności ekonomiczne bez szczególnych strat. Polska jest chyba jedynym krajem członkowskim UE, który w okresie kryzysu nie odnotował negatywnych publikacji wskaźników makroekonomicznych. Ważnym składnikiem współczesnych transformacji jest bezpieczeństwo ekologiczne. Obecnie każdy Polak uważa za swój obowiązek segregować śmieci, korzystać z ekologicznych opakowań, kupować samochód wyprodukowany według odpowiednich standardów ekologicznych.

Bogdana Stelmach, Wołyński Pres-Klub:

Każdej mojej wizycie do Polski towarzyszą dwa sprzeczne uczucia – zachwyt nad rozwojem kraju i irytacja, że u nas tak nie jest. Najbardziej robi wrażenie rozwój infrastruktury turystycznej we wszystkich miastach. Wszystko jest przemyślane do szczegółów – produkcja informacyjna, znaki z informacją o obiektach turystycznych, kawiarniach i restauracjach, transport itd. Oprócz tego – rozwój infrastruktury transportowej i jakości przewozów pasażerskich, samorządów, NGO-sów. Jeśli dla czworonożnych przyjaciół w miejscach przeznaczonych do ich wyprowadzania wybudowano specjalne toalety, to można sobie wyobrazić. Ile się robi dla komfortu człowieka.

Switłana Suchariewa, koordynator Instytutu Polski na Uniwersytecie Wschodnioeuropejskim im. Łesi Ukrainki:

Ze względu na to, że jestem nauczycielem akademickim, jestem zachwycona tym, że polska młodzież ma możliwość swobodnie studiować na uczelniach europejskich, uczestniczyć w programach wymiany studentów i pracowników naukowych. To, że Polacy nie potrzebują wiz do krajów europejskich jest jedną z głównych cech cywilizowanego społeczeństwa. Większe trudności na początku drogi Polski do UE zachodziły w polityce rolnej, ponieważ produkcji rolnej, w dodatku taniej, w kraju wystarczało. Później sytuacja w tej branży ustabilizowała się, ponieważ istnieje wiele programów, w ramach których Polacy mogą skorzystać ze środków unijnych.

Olga Łukowska, historyk sztuki, zastępca dyrektora Lwowskiego Pałacu Sztuki:

Polepszył się poziom życia zwykłych ludzi w Polsce. Bardzo dużo perspektyw edukacyjnych dla młodzieży: programy, stypendia, fundusze, z których finansowane są różne projekty. To jest ważne dla rozwoju kraju. Zauważalna zmiana – budowa dróg. Minus (odczułam to na sobie) – gorszy stan węzłów transportowych i zmniejszenie liczby pociągów i autobusów na wschodzie Polski. W rozmowach z Polakami słyszałam, że trudniej jest ze znalezieniem pracy. Moje osobiste obserwacje: zmieniło się podejście do religii. Nie to, żeby ludzi wierzących było mniej, ale coraz więcej osób traktuje religię powierzchownie.

Natalia Katrencikova, specjalista ds., eksportu od ośmiu lat mieszka w Polsce:

Niewiele wiedziałam o Polsce do jej przyłączenia do UE. Pamiętam, że w 2001 roku praktycznie niczym się nie różniła od ówczesnej Ukrainy: przeważnie szare bloki, lubelskie wsie ze zwykłą poleską architekturą, podobne artykuły w sklepach. W naszym było ich chyba nawet więcej. Po wejściu do UE Polska doznała zmian przede wszystkim zewnętrznych: z funduszy europejskich wydawano i w dalszym ciągu wydaje się znaczne środki na projekty infrastrukturalne (remonty, rekonstrukcje, budowy). Oprócz tego Polska bardzo się zmieniła mentalnie, czego gołym okiem nie zauważysz. Czyli zmienili się Polacy. Otrzymali te możliwości, do których my na razie dopiero dążymy.

У травні 2004 року я саме планувала поїхати до Польщі. Найбільше боялася віз, які Польща почала видавати за півроку до вступу в ЄС.

Мій перший тривалий візит до Польщі відбувся влітку 2004 року. Відтоді я спостерігаю за змінами, які переживає Польща. Не буду аналізувати плюсів та мінусів. Із думкою щодо них Ви можете познайомитися, читаючи відповіді співрозмовників моїх та Агнешки Бондер з Любліна (текст «Декада історії», 2 стор.). Проте скажу, що якби мене запитали про плюси і мінуси перебування Польщі в ЄС, я б у першу чергу згадала про Краківське передмістя у Варшаві та про огірки.

Про Краківське передмістя тому, що за ці 10 років воно та перехожі на ньому змінилися до непізнаваності, в позитивному значенні. Зміни помічаю під час кожного приїзду до Вар-

шави. І для мене це приклад того, як можна навести лад на вулицях міст.

Про огірки – окрема історія. Восени 2004 року один польський професор розповів, що якщо ви хочете продавати огірки на території ЄС, то вони повинні мати стандартний розмір. Із тих пір моє розуміння плюсів від вступу в ЄС наشوтовується на нерозуміння абсурду, який іноді можна зауважити в рішеннях ЄС. Проте, зважуючи плюси, мінуси та абсурдні речі, я все-таки виступаю за стандартизовані українські огірки на європейських столах, тобто вважаю, що Україна повинна стати членом ЄС. Хоча, звичайно, такі перспективи поки що для нас далекі.

Наталія ДЕНИСЮК

Пропоную Вашій увазі українське бачення того, як змінюється Польща протягом десяти років перебування в ЄС:

Світлана Кравченко, професор Східноєвропейського національного університету ім. Лесі Українки:

Польща стала відкритою до світу, а світ став відкритим для поляків. Зміцнилася економіка країни. Сьогодні за рівнем стабільності польська економіка одна з перших у Європі. Приєднання до Євросоюзу відкрило широкі можливості для молодих поляків зреалізувати свій інтелектуальний і творчий потенціал там, де вони хочуть. Мінуси? Польща змушена була ввести візи для українців. Іноді серед польських селян чула негативні відгуки про зміну умов господарювання, але не часто.

Вікторія Ожел, протягом восьми років живе в Польщі:

10 років, що минули від вступу Польщі до ЄС, дали можливість користуватися структурними фондами Євросоюзу задля розвитку країни. Транспортна інфраструктура збагатилася новими відрізками автобанів, експресних, державних і місцевих доріг. Школи отримали сучасну дидактичну базу та кошти на додаткову діяльність, що виходить поза межі колишнього навчання. Кошти Євросоюзу були також спрямовані на активізацію ринку праці. Підтримку отримали підприємці, котрі створюють нові робочі місця. Дотації спрямовуються на культуру, туризм, охорону здоров'я, охорону середовища, безпеку та ремонт. Нині важко собі уявити Польщу без автобанів A1 і A2, Північного моста у Варшаві, Центру науки «Коперник», прекрасних старих частин міста, відремонтованих протягом останніх десяти років.

Галина Василевська, доцент кафедри податків та фіскальної політики Тернопільського національного економічного університету:

Після вступу до ЄС великі поступи щодо подолання корупції, фінансові вливання в економіку дозволили Польщі динамічно розвиватися. Країна навіть у кризовий період (2008-2009 рр.) здолала економічні труднощі без особливих втрат. Польща чи не єдина з усіх членів ЄС у роки кризи не фіксувала від'ємних значень макроекономічних показників. Важливою складовою сучасних трансформацій є екологічна безпека. Сьогодні кожен поляк вважає за обов'язок сортувати сміття, користуватися екологічними пакувальними засобами, купувати автомобіль з відповідними екологічними стандартами.

Богдана Стельмах, Волинський прес-клуб:

Кожен мій візит у Польщу супроводжується двома суперечливими відчуттями: захопленням від розвитку країни і роздратуванням – чому в нас не так? Найбільше вражає в усіх містах розвиток туристичної інфраструктури: все продумано до дрібниць – інформаційна продукція, вказівники з туристичними об'єктами, закладами харчування, транспорт і т.д. А ще – розвиток транспортної інфраструктури та якості пасажирських перевезень, місцевого самоврядування, громадського сектору, тощо. Якщо для чотириногих друзів на прогулянкових територіях спеціально облаштовані туалети, то можна собі уявити, скільки робиться для комфорту людини.

Світлана Сухарева, координатор Інституту Польщі Східноєвропейського національного університету ім. Лесі Українки:

У мене, як у працівника галузі освіти, особливий ентузіазм викликають можливість польської молоді вільно навчатися в європейських ВНЗ, програми обміну студентами та науковими кадрами. Відсутність віз із Польщі до країн Європи – це одна з основних ознак цивілізованого суспільства. Значні труднощі на початку вступу Польщі до ЄС були в аграрній політиці, адже сільськогосподарської продукції, та ще й дешевої, в країні вистачало. Із роками цей сектор стабілізувався, оскільки існує чимало програм, у рамках яких поляки можуть скористатися коштами ЄС.

Ольга Луковська, мистецтвознавець, заступник директора Львівського Палацу мистецтв:

Покращився рівень життя звичайних людей у Польщі. Надзвичайно багато освітніх перспектив для молоді: програми, стипендії, фонди, які фінансують різні проекти. Це важливо для розвитку країни. Помітною зміною є розбудова доріг. Мінус (відчула на собі) – погіршення транспортної розв'язки та зменшення кількості маршрутів (потяг, автобус) на східних кордонах Польщі. Водночас, у розмовах з поляками чула, що важче стало знайти роботу. Моє особисте спостереження: змінилося ставлення до релігії. Не те, щоб віруючих стало менше, але люди щораз більше ставляться до релігії поверхнево.

Наталія Катренчікова, спеціаліст з експорту, протягом восьми років мешкає в Польщі:

Не дуже добре знала Польщу не члена ЄС. Пам'ятаю, що у 2001 році вона практично нічим не різнилася від тодішньої України: переважно сірі панельні будинки, села Люблінщини зі звичною польською архітектурою, такий самий асортимент у магазинах. Наші, можливо, були навіть більш заповнені. Після вступу до ЄС Польща змінилася насамперед зовнішньо: з європейських фондів значні кошти виділялися і продовжують виділятися на інфраструктурні проекти (ремонти, реконструкції, будівництва). Крім того, чого не помітиш оком, Польща дуже змінилася в ментальному плані. Тобто змінилися поляки. Вони отримали ті можливості, до яких ми наразі тільки прагнемо.

Польща в świecie Majdanu

Дискусія, яка wywołало polskie zaangażowanie w ukraińską rewolucję, poruszyła tematy od dawna dotyczące istoty rozumienia naszej własnej tożsamości. Trwająca wymiana zdań wokół polskiej postawy wobec wydarzeń na Majdanie, dotyczy nie tyle pytania o stosunek do Ukrainy, co pokazuje fundamentalne różnice w rozumieniu, czym jest polskość.

Obserwując różne postawy można wyróżnić trzy podstawowe.

Pierwszaznich reprezentowana jest przez media i autorytety tzw. głównego nurtu, sympatyzuje z Ukrainą w imię wartości, które roboczo można określić jako euro-postnowoczesne. Prozachodnie aspiracje Ukrainy są dla takich komentatorów dowodem na słuszność tezy o bezalternatywności obecnej drogi «zjednoczonej» Europy, na atrakcyjność «europejskiego» sposobu myślenia o prawach człowieka i obywatela, na wyższość myślenia o człowieku w kategoriach dostępu do «europejskiego» dobrobytu nad tradycyjnymi propozycjami podkreślającymi wagę czynnika ideowego w życiu publicznym.

Drugą postawę reprezentują zwolennicy tradycyjnej myśli narodowej, zaniepokojeni obecnością w ukraińskiej przestrzeni publicznej symboliki nacjonalistycznej. Dla wielu komentatorów tego nurtu taka symbolika kompromituje całość ukraińskiej rewolucji i musi powodować jej odrzucenie przez patriotyczne kręgi polskiego społeczeństwa.

Trzecia postawa, którą można nazwać «jagiellońską» traktuje ruch ukraiński w kategoriach antyrosyjskich i widzi w nim wstęp do budowy szerszego sojuszu państw międzyomorza, który skierowany byłby przeciw odradzającemu się i śmiertelnie groźnemu, rosyjskiemu imperializmowi.

Takie postawy nie do końca pokrywają się z dotychczasowymi podziałami politycznymi. Najliczniej reprezentowana, ale grupująca środowiska najmniej zainteresowane tematem, jest postawa pierwsza. Oczywiście reprezentuje ona obóz obecnej władzy, ale nie zapominajmy, że zarówno z Pałacu Prezydenckiego jak i z gabinetu Radosława Sikorskiego wychodziły sygnały przejęcia pewnych narodowych haseł i środowisk. Najmocniejszym tego przykładem było odrzucenie jagiellońskiej polityki w pamiętnym tekście Radosława Sikorskiego, czy udział Romana Giertycha w prezydenckich obchodach 11 listopada.

Wielec jednak problemów ma zjednoczony wokół smoleńskiej pamięci obóz patriotyczny. Kontynuacja jagiellońskiej polityki Lecha Kaczyńskiego i zdecydowane zaangażowanie po stronie Majdanu właściwie całości kierownictwa PiS z Jarosławem Kaczyńskim na czele, wywołało najpierw konsternację, a potem atak środowisk inspirowanych myślą narodową. Właśnie ten ostatni spór nakazuje na nowo przyjrzeć się podziałowi wewnątrz Polski tak trafnie określonego przez Jerzego Giedroycia jako życie pod władzą dwóch trumien: Józefa Piłsudskiego i Romana Dmowskiego.

Nie chodzi tutaj o antykwaryczne sympatie do portretów czy dawno napisanych książek. Problemem są różne sposoby rozumienia polskości, czy nawet ojczyzny, jakie obaj historyczni antagoniści prezentują. Samo definiowanie narodu jest elementem sporu więc trudno tu o obiektywny opis.

Współczesny naród będący suwerenem politycznym jest zjawiskiem względnie nowym. Zdecydowana większość badaczy widzi jego genezę w procesach modernizacyjnych XIX wieku. Urbanizacja i industrializacja, upowszechnienie wykształcenia i poszerzenie praw politycznych społeczeństwa, powszechna służba wojskowa i znoszenie podziałów stanowych, to wszystko stworzyło z poddanych obywateli, którzy określili się w kategoriach etniczno-kulturowych i historycznych jako wspólnota nie tylko interesów politycznych, ale też ducha – określili się jako naród.

Ten powszechny mechanizm opisuje zarówno narody «historyczne» – mające państwo w

neuralgicznym XIX wieku, jak i te, które powstały w oparciu o emancypującą się chłopską wspólnotę etniczną. Polski przypadek jest jednak wyjątkowy na tyle, że niektórzy historycy społeczni – teoretycy powstawania nowoczesnych narodów – świadomie wyłączają go ze swojego opisu.

Projekt nowoczesnego polskiego narodu zaistniał w dwóch wersjach. Najpierw na początku XIX wieku pojawiła się polskość silnie związana z tradycją I RP, polskość romantyczno-insurekcyjna, demokratyczna, ale oparta o szlachtę, wprowadzona Konstytucją 3 Maja, a zamknięta Powstaniem Styczniowym. Drugi polski projekt stworzono pod koniec XIX wieku. Był on węższy, bardziej etniczny niż historyczny, pragnący budować narodowe państwo Polaków, a nie odradzać zmodyfikowaną wersję przedrozbiorowej Rzeczypospolitej.

Różnica między tożsamością polską a innymi świadomościami narodowymi brała się z dwóch źródeł: po pierwsze w XIX wieku pomimo braku polskiego państwa siła naszych elit nie pozwalała opisywać polskości jako wspólnoty tylko etnicznej – rodzącej się na podstawie ludowej bazy – tak jak było w przypadku powstania narodów: fińskiego, słowackiego czy łotewskiego. Zbyt silne materialnie były stare polskie elity, które kompensowały brak instytucji państwowych.

Drugi problem jest jednak poważniejszy. Narody europejskie rozdziły się w absolutystycznych państwach, w których wcześniej nie było obywateli, lecz poddani. Odwrotnie I Rzeczypospolita, która aż do swego upadku była rodzajem szlacheckiej republiki wolnych obywateli. W krajach europejskich (z Francją na czele) wciągnięta w tryby absolutyzmu szlachta była elementem antywojnowościowego ancien régime. U nas znaczna część szlachty pragnąca w okresie rozbiorów odnowić swoją republikę przechodziła na pozycje radykalne odgrywając rolę, jaką w innych krajach grało mieszczaństwo.

Aż do Powstania Styczniowego Wielki Plan polskich patriotów zakładał odrodzenie Rzeczypospolitej w jej przedrozbiorowych granicach. Polskość rozumiana była w kategoriach historyczno-politycznych, a nie etnograficznych. Polakiem nie był ten, który mówił po polsku a na przykład służył carowi, lecz ten, który pracował dla odrodzenia ojczyzny choćby mówił którymś z języków kresowych. Restytucja granic przedrozbiorowych była nakazem moralnym i aby ją zmaterializować budowano różne polityczne koncepcje. Trójdzielne godło Powstania Styczniowego z Orłem, litewsko-białoruską Pogonią i ukraińskim Archaniołem Michałem jest tu świetnym przykładem.

Powstania jednak upadały. Mieszczaństwo było zbyt małe, a dystans pomiędzy wiejskim ludem i szlachtą okazał się jednak zbyt wielki. Rewolucyjny plan nadania chłopom ziemi okazał się za słabym magnesem – pokazały to zarówno wydarzenia z 1846 roku w zachodniej Galicji, jak i wypadki na Ukrainie z roku 1863. W obu tych przypadkach lud wiejski wystąpił zdecydowanie po stronie zaborców, a przeciw powstańcom. Popowstaniowa stagnacja okresu pozytywizmu oznaczała koniec pewnej drogi.

Dopiero ostatnie lata XIX wieku przyniosły prawdziwie rewolucyjną zmianę – jej patronem, symbolem, a częściowo i autorem był Roman Dmowski. Trudno jego myśl streszczać w kilku słowach, ale motywem przewodnim był pragmatyzm i realizm w określaniu narodowych zadań – reszta była tego skutkiem. Ruch narodowo-demokratyczny, którym kierował Dmowski przeddefiniował samo pojęcie narodu. Porzucano otwartą na kresową różnorodność «jagiellońskość» na rzecz jednolitej etnicznie «piastowskość». Polski język i katolicka

Польща крізь призму Майдану

Дискусія, яку викликала польська участь в українській революції, підняла теми, котрі віддавна стосуються суті розуміння нашої власної ідентичності. Обговорення польської позиції щодо подій на Майдані стосується не стільки ставлення до України, скільки демонструє фундаментальні різниці в розумінні того, чим є польськість.

Спостерігаючи за різними точками зору, можна виділити три основні.

Першу з них презентують ЗМІ та авторитети так званого головного напрямку, що симпатизують Україні в ім'я цінностей, які можна назвати евро-постновітніми. Прозахідні прагнення України для таких коментаторів є доказом слушності тези про відсутність альтернатив для нинішнього шляху «об'єднаної» Європи, про привабливість «європейської» точки зору на права людини та громадянина, про верховенство ставлення до людини в категоріях доступу до «європейського» dobrobutu на перевагу традиційного мислення, що підкреслює важливість ідейного фактору у громадському житті.

Другу точку зору представляють прихильники традиційної національної ідеї, яких турбує присутність в українському громадському просторі націоналістичної символіки. Для багатьох коментаторів цієї течії така символіка компрометує всю українську революцію і мала би спричинити її несприйняття в патріотичних середовищах польського суспільства.

Третя точка зору, яку можна назвати «ягеллонською», розглядає український рух в антиросійських категоріях і бачить у ньому претекст для побудови масштабного об'єднання держав між двома морями, яке було б у стані протидіяти смертельно небезпечному російському імперіалізму, котрий нині відроджується.

Такі точки зору не до кінця співпадають з існуючими політичними поділами. Найбільш чисельно представлена перша точка зору, проте вона об'єднує середовища найменш зацікавлені темою. Звичайно, вона представляє групу сучасної влади, але не забуваймо, що і Президентський палац, і кабінет Радослава Сікорського подавав сигнали про сприйняття деяких національних гасел та середовищ. Найкращим прикладом цього буде відхилення ягеллонської політики у відомому тексті Радослава Сікорського чи участь Романа Гертиха в президентському святкуванні 11 листопада.

Однак більше проблем має об'єднане навколо смоленської пам'яті патріотичне середовище. Продовження ягеллонської політики Леха Качинського і виразна підтримка Майдану практично всім керівництвом «Права і справедливості» на чолі з Ярославом Качинським викликало спершу здивування, а потім атаку середовищ, що сповідують національні ідеї. Власне ця остання суперечка змушує знову уважніше подивитися на поділ всередині Польщі, який Єжи Гедройць вдало назвав життям під владою двох трин: Юзефа Пілсудського і Романа Дмowsького.

Тут не йдеться про антикварне зацікавлення портретами чи давно написаними книгами. Проблемаю є різні способи розуміння польськості або навіть різні батьківщини, які представляють ці історичні антагоністи. Саме визначення нації є елементом суперечок, тому складно тут дати об'єктивний опис.

Сучасна політично самостійна нація – явище відносно нове. Переважна більшість дослідників вважає, що вона утворився протягом модернізаційних процесів у XIX столітті. Урбанізація та індустріалізація, поширення освіти та розвиток політичних прав суспільства, обов'язкова для всіх військова служба та відміна класових поділів – це все сприяло перетворенню підданих на громадян, які визначилися в етнічно-культурних та історичних категоріях як спільнота не лише політичних інтересів, але й духу. Визначилися як нація.

Цей поширений механізм описує як «історичні» нації, які мали власну державу в невралгічному XIX столітті, так і ті, що виокремилися, спираючись на етнічну спільноту селян, котра

переживала процес емансипації. Польський випадок на стільки винятковий, що деякі історики, які досліджують суспільний розвиток та створення сучасних націй, свідомо виключають його зі свого опису.

Проект сучасної польської нації існує у двох варіантах. Спершу, на початку XIX століття, з'явилася польськість, міцно пов'язана з традицією I Речі Посполитої, романтично-революційна, демократична, проте утворена на основі шляхти, закріплена Конституцією 3 Травня і завершена Січневим повстанням. Інший польський проект утворився наприкінці XIX століття. Він був вузьким, більш етнічним, ніж історичним, прагнув створювати національну державу поляків, а не відроджувати модифіковану версію I Речі Посполитої.

Різниця між польською ідентичністю та іншими національними свідомостями виникає із двох причин: по-перше, в XIX столітті, попри відсутність польської держави, сила нашої еліти не дозволяла описувати польськість як виключно етнічну спільноту, що народжувалася на народній основі, як це було у випадку появи фінської, словацької чи литовської нації. Надто сильна матеріально була колишня польська еліта, що компенсувала відсутність державних інституцій.

Друга проблема є серйознішою. Європейські нації народжувалися в абсолютистських державах, де раніше були не громадяни, а піддані. Інакше було у випадку з I Річчю Посполитою, яка аж до свого розпаду була певного роду шляхетською республікою вільних громадян. У європейських країнах (на чолі із Францією) з'явилася в абсолютистську систему шляхта була елементом, котрий обмежував свободу. У нас значна частина шляхти, що прагнула в період поділів відновити свою республіку, переходила на радикальні позиції, відігравши роль, яку в інших країнах виконувало міщанство.

Аж до Січневого повстання Великий план польських патріотів полягав у відродженні Речі Посполитої в межах, що існували до поділів. Польськість сприймали в історично-політичних, а не етнографічних категоріях. Поляком був не той, хто говорив польською, але, наприклад, служив царю, а той, хто працював заради відродження вітчизни, навіть якщо говорив однією з кресових мов. Відновлення кордонів до меж, які існували перед поділами, було вимогою моральною і щоб її матеріалізувати створювалися різні політичні концепції. Потрійний герб Січневого повстання з Орлом, литовсько-білоруською Погонею та українським Архангелом Михаїлом – чудовий приклад такої концепції.

Однак, повстання завершувалися поразками. Міщанства було занадто мало, а прірва між сільським населенням і шляхтою виявилася занадто великою. Революційний план надання селянам землі виявився слабким магнітом – це показали як події 1846 року на Західній Галичині, так і випадки в Україні в 1863 році. В обох випадках селяни переконано виступали на стороні загарбників проти повстанців. Стагнація після повстання, котра наступила в період позитивізму, означала закінчення певного шляху.

Останні роки XIX століття принесли справді революційну зміну – її патроном, символом і частково автором був Роман Дмowsький. Складно його ідею викласти кількома словами, але головним мотивом був прагматизм і реалізм у визначенні національних завдань. Решта була похідною. Національно-демократичний рух, яким керував Дмowsький, наново визначив саме поняття нації. Відкрито відкрито на кресову різноманітність «ягеллонськість», перевагу віддано моноетнічній «п'ятовськість». Польська мова та католицька ідентичність національного руху відкрили його для народних мас. Без цього руху відроджена Поль-

включеність руху народowego отворили го на лудове масы. Bez tego руху odradzająca się Polska nie przetrwałaby lat 1918-21. W XX wieku Polacy zaczęli myśleć o sobie «za pomocą Dmowskiego» czasem nawet nie zdając sobie z tego sprawy.

Dramatem stało się to, że takie myślenie ratując Polskę pozbawiało ją jednocześnie zdecydowanej większości Kresów, bo poza wyjątkami były one «polskie» tylko w sensie multietnicznej «jagiellońskości». Pytanie było nie «czy» lecz «ile» Kresów tracimy i «kiedy». Utrzymanie ich musiałoby wiązać się z brutalną polityką wobec narodów kresowych: z deportacjami, polonizacją czy może eksterminacją. Na taką politykę na dużą skalę na szczęście nie mieliśmy ani siły, ani ochoty. «Jagiellońskie marzenia» i «insurekcyjne mrzonki» nie umarły jednak zupełnie – zbyt wielki był ich romantyczny magnetyzm i zbyt oszałamiające skutki ewentualnego sukcesu. Upostaciowieniem tej tradycji stał się Piłsudski. Jego politykę (nie tylko wschodnią) możemy widzieć jako kontynuację myśli i czynu polskich powstań XIX stulecia. Piłsudski żył już jednak w społeczeństwie rozumiejącym polskość w sposób narodowo-etniczny, a wśród narodów Kresowych nie mógł znaleźć odpowiednio silnych partnerów. Jednak w ciągu całego okresu międzywojennego to właśnie między piłsudczykami byli orędownicy strategicznego porozumienia z narodami kresowymi jak choćby Tadeusz Hołówko czy Henryk Józefowski.

Przedwojenna Polska posiadając zachodnią część Kresów, popychana była z konieczności w kierunku polityki asymilacyjnej, zwracającej nie polskich mieszkańców Kresów przeciw Polsce. Mieszanka etniczna będąca chlubą «jagiellonizmu» dla II RP stała się przekleństwem.

Druga Wojna Światowa zupełnie zmieniła sytuację. Polacy na Kresach zostali w większości eksterminowani lub deportowani, a polscy komuniści zrealizowali ideał «piastowski» – nie tylko powróciliśmy na Śląsk i nad Bałtyk, ale także staliśmy się społeczeństwem niemal jednorodnym narodowo-etnicznie, bo zagładzie uległa także dominująca w naszych miastach przez stulecia wspólnota żydowska. Nie ma kogo asymilować, bo niewiele zostało z kilkusetkilometrowego pasa ziem zamieszkałych wspólnie przez Polaków, Ukraińców, Białorusinów i Litwinów, nie ma w polskich miastach niepoddających się

asymilacji Żydów, nie istnieje niebezpieczeństwo odrzucenia polskiej tożsamości przez większość społeczeństwa (a jeśli takie zagrożenie istnieje, to przychodzi ono z innej strony).

Co więc zostało dzisiaj z myśli Romana Dmowskiego?

Pozostał ów chłodny pragmatyzm, który jednak wskaże zupełnie inne kierunki działania. Jednak wielu samozwańców dziedziców myśli narodowo-demokratycznej żyje tak, jakbyśmy wciąż mieli problem z utrzymaniem kresowych województw. Żyją oni dawno już pożółkłymi mapami, piszą tak jakby masakra na Wołyniu odbywała się dziś, niewolniczo trzymając się dawno nieaktualnej taktyki teoretyków ruchu narodowego, sprzeniewierzając się najważniejszemu z postulatów tychże – realizmowi politycznemu.

A realia wyglądają tak, że Polska – wbrew swej woli – usuwając się z Kresów zrobiła tam wolne miejsce dla miejscowych ruchów narodowych. Przeglądając biografie ukraińskich bohaterów poległych na Majdanie – dominują mieszkańcy dawnych województw południowowschodnich II RP. Być może zapłaciliśmy «polskim Lwowem» za niepodległą antyrosyjską Ukrainę.

Słuszność proukraińskiej polityki PiS i postawy znacznej części patriotycznych mediów polega na tym, że wbrew pozorom pozostają one wierne obu tradycjom reprezentowanym przez wspomniane na wstępie dwie trumny. Bo silna, niezależna od Rosji i przyjazna Polsce Ukraina, to nie tylko «jagiellońskie» marzenie, to dziś prawdopodobna realność, wzmacniająca polską pozycję i to również na Zachodzie.

Na horyzoncie pozostaje jednak jeszcze coś więcej. Nie można wyobrazić sobie Polski bez Kresów, a jednocześnie nie sposób sobie wyobrazić jakiegokolwiek korekty granic. Zresztą Kresy w najszerszym znaczeniu obejmują terytorium o wiele rozleglejsze niż dzisiejsza Polska. Powrót «jagiellońskich» marzeń potrzebny jest głównie nam. Będzie on lekarstwem dla polskiej duszy. Jeśli Kresy nie mogą być nasze, to niech nas tam kochają. To nasza piękna prometejska tradycja – nieść i podtrzymywać płomień wolności. Nie możemy zrobić tylko jednego – zapomnieć o Kresach – przynajmniej dopóty, dopóki jesteśmy Polakami i to w obu znaczeniach tego słowa.

Robert CZYŻEWSKI, Warszawa

що не пережила б 1918-21 років. У XX столітті поляки, часом навіть не усвідомлюючи цього, почали думати про свою націю «крізь призму Дмовського».

Драмою стало те, що це мислення, рятуючи Польщу, позбавляло її водночас значної більшості Кресів, тому що з невеликими винятками вони були «польськими» лише в розумінні мультиетнічної «ягеллонськості». Питання стояло не «чи», але «скільки» Кресів ми втратимо й «коли». Володіння ними було би пов'язане із брутальною політикою щодо кресових народів: із депортаціями, полонізацією чи, можливо, екстермінацією. На щастя, на таку великомасштабну політику ми не мали ані сил, ані бажання.

Однак «ягеллонські мрії» та «революційні мрії» не зникли зовсім – надто сильним був їхній романтичний магнетизм та надто привабливими наслідки можливого успіху. Персоналізацією цієї традиції став Пілсудський. Його політику (не лише східну) можна трактувати як продовження ідеї польських повстань XIX століття. Однак Пілсудський жив у суспільстві, що сприймало польськість через національно-етнічну призму, а серед народів, що населяли Креси, він не міг знайти достатньо сильних партнерів. Проте протягом усього міжвоєнного періоду саме серед соратників Пілсудського були прибічники стратегічного порозуміння з народами Кресів, наприклад, Тадеуш Головко чи Генрик Юзевський.

Довоєнна Польща, володіючи західною частиною Кресів, змушена була проводити асиміляційну політику, котра налаштовувала жителів Кресів непольської національності проти Польщі. Етнічна різноманітність, яка була гордістю «ягеллонськості», для II Речі Посполитої стала прокляттям.

Друга світова війна повністю змінила ситуацію. Поляки на Кресах були здебільшого екстерміновані або депортовані, а польські комуністи реалізували «п'ястівський» ідеал: вони не лише повернули Сілезію та балтійське побережжя, але й утворили майже однорідне національно-етнічне суспільство, тому що євреїв, котрі протягом століть домінували в наших містах, було винищено. Не було кого асимілювати, тому що небагато лишилося з кількості кілометрової смуги земель, на яких спільно проживали поляки, українці, білоруси та литовці, у польських містах не було євреїв,

які не піддавалися асиміляції, зникла небезпека несприйняття польської ідентичності більшістю суспільства (а якщо б така загроза існувала, то прийшла би ззовні).

Що ж лишилося сьогодні від ідеї Романа Дмовського?

Лишився, наприклад, той холодний прагматизм, який покаже зовсім інші напрямки діяльності. Проте багато самозваних нащадків національно-демократичної ідеї живе так, ніби у нас досі є проблеми з тим, щоб зберегти за собою кресові воеводства. Вони живуть вже давно по-жовклими мапами, пишуть так, ніби вбивства на Волині відбуваються сьогодні, по-рабськи тримаються вже давно неактуальної тактики теоретиків національного руху, зраджуючи найважливіший з їхніх же постулатів – принцип політичного реалізму.

А реальність виглядає так: Польща, попри власну волю, залишаючи Креси, створила там вільне місце для національних рухів. Перегляньмо біографії українських героїв, що полягли на Майдані. Серед них переважають жителі колишніх південно-східних воеводств II Речі Посполитої. Можливо, ми заплатили «польським Львовом» за незалежну антиросійську Україну.

Слушність прoukraińskiej політики партії «Право і справедливість» та позиції значної частини патріотичних ЗМІ полягає в тому, що попри перше враження, вони лишаються вірними двом традиціям, які представляють згадані раніше дві труни. Тому що сильна, незалежна від Росії та дружна по відношенню до Польщі Україна – це не лише «ягеллонська мрія». Сьогодні це правдоподібна реальність, котра зміцнює позицію Польщі, в тому числі й на Заході.

Проте на горизонті залишається ще дещо важливе. Не можна уявити собі Польщу без Кресів, а водночас не можна навіть уявляти будь-яких спроб змінити кордони. Зрештою, Креси, в найширшому значенні, охоплюють території значно більші, ніж сучасна Польща. Повернення «ягеллонських» мрій потрібне в першу чергу нам самим. Воно буде бальзамом на польську душу. Якщо Креси не можуть бути нашими, то нехай нас там люблять. Це наша чудова prometejska традиція – нести і підтримувати вогонь свободи. Не можна допустити лише одного – не можна забути про Креси, принаймні доти, поки ми лишаємося поляками в обох сенсах цього слова.

Роберт ЧИЖЕВСЬКИЙ, Варшава

Дzień Polonii i Polaków za Granicą День Полонії та поляків за кордоном

2 maja Polacy na całym świecie obchodzą Dzień Polonii i Polaków za Granicą. To dzień, w którym podkreśla się zasługi i dokonania Polaków za granicą. A żyje ich poza granicami kraju, jak się szacuje według danych (2012 r.) Ministerstwa Spraw Zagranicznych ponad 18 milionów. 4,3 mln Polaków żyje w Europie Zachodniej, 1,5 mln w Europie Wschodniej, ok. 12,5 mln w obu Amerykach.

Skąd tak wielka Polonia w społeczności międzynarodowej? XIX wiek to powstanie Polonii. Przyczyna jej powstania tkwi przede wszystkim w emigracji politycznej i zarobkowej do Niemiec, Francji, USA, Kanady, Brazylii i Argentyny. Najliczniejsze ośrodki Polaków znajdują się w Ameryce: Chicago, Detroit, Nowy York. Największą organizacją polonijną jest tam Kongres Polonii Amerykańskiej. Polacy z tzw. starej emigracji żyli w zwartych skupiskach, tworzyli swoje środowisko społeczno-kulturalne, a jednocześnie niezbyt asymilowali się z miejscową społecznością. Natomiast nowa fala emigracji, to ludzie młodzi, wykształceni – asymilują się.

Emigracja II wojny światowej ukształtowała zupełnie inną Polonię. Zmiany granic po jej zakończeniu spowodowały emigrację do Wielkiej Brytanii, Kanady i ZSRR. Polonia z terenów byłego Związku Sowieckiego, przesiedleńcy, deportowani i ich potomkowie – przymusowo zasymilowani. W okresie PRL-u tzw. emigracja solidarnościowa przyczyniła się do powstania Polonii w kilkudziesięciu krajach. Obecnie Polacy emigrują świadomie w poszukiwaniu pracy i podwyższenia standardu swojego życia i swoich rodzin. Są rozsiadani po całym świecie i różny jest ich stopień świadomości przynależności do RP.

W tym samym dniu obchodzony jest Dzień Flagi Rzeczypospolitej Polskiej. W 2014 roku mija 10 lat od ustanowienia tego święta.

Wybór dnia 2 maja nie był przypadkowy – chodziło bowiem o dzień, w którym Polakom towarzyszą refleksje o szczytnych kartach historii Polski, wypełnienie wolnego dnia pomiędzy świętami narodowymi (1 maja Święto Pracy i świętem uchwalenia Konstytucji 3 Maja) oraz podkreślenie obchodów Światowego Dnia Polonii. Święto własnej flagi istnieje również w innych krajach m.in. w Stanach Zjednoczonych, na Litwie, w Finlandii czy na Ukrainie. Flaga jako symbol narodowy, towarzyszyła Polakom w różnych okolicznościach historycznych i ważnych świętach oraz wydarzeniach na przestrzeni dziejów. To znak, przynależności do narodu, do kraju. Każdy obywatel kraju obowiązany jest szanować swoje symbole narodowe.

Opr. Jadwiga DEMCZUK

2 травня поляки у всьому світі відзначають День Полонії та поляків за кордоном. Цього дня підкреслюються заслуги і досягнення тих поляків, які проживають поза межами краю. А за межами Польщі, згідно з даними Міністерства закордонних справ за 2012 р., їх нараховується понад 8 млн. 4,3 млн поляків проживає в Західній Європі, 1,5 млн – у Східній Європі, близько 12,5 млн – в обох Америках.

Як виникла Полонія в міжнародному середовищі? XIX століття – це поява полонійних груп. Причину їх виникнення вбачають у політичній і трудовій міграції до Німеччини, Франції, США, Канади, Бразилії та Аргентини. Найчисленніші осередки поляків знаходяться в Америці: Чикаго, Детройт, Нью-Йорк. Найбільша полонійна організація на цих теренах – це Конгрес американської Полонії. Поляки так званої старої еміграції проживали замкнутими групами, створювали своєрідне суспільно-культурне середовище, водночас мало асимілюючись із місцевим населенням. Натомість нова хвиля еміграції – це здебільшого освічена молодь, яка асимілюється.

Еміграцію часів Другої світової війни сформували цілком інші полонійні спільноти. Зміна кордонів після закінчення війни викликала міграцію до таких країн, як Великобританія, Канада і СРСР. Поляки на території колишнього Радянського Союзу, переселенці, депортовані особи та їхні потомки пройшли

примусову асиміляцію. У період ПНР так звана еміграція «Солідарності» призвела до появи Полонії в кільканадцяти країнах. Сьогодні поляки емігрують свідомо в пошуках праці та кращого рівня життя для себе та своїх родин. Вони розсіяні по всьому світі й по-різному сприймають свою приналежність до Польщі.

У цей же день відзначаємо День прапора Республіки Польща. У 2014 році минає 10 років від дня встановлення цього свята.

2 травня було вибрано не випадково. Це день, коли поляки задумуються про славі сторінки з історії Польщі. Має значення й те, що цей день оточений двома іншими національними святами (Днем праці 1 травня і Днем Конституції 3 травня), що підкреслює важливість Світового дня Полонії. Свято власного прапора існує також в інших країнах, наприклад, у Сполучених Штатах, Литві, Фінляндії й Україні. Прапор як національний символ супроводжував поляків за різних історичних обставин, під час важливих свят і подій. Це знак приналежності до народу і країни. Кожен житель держави повинен шанувати свої національні символи.

Опр. Ядвіга ДЕМЧУК

Rozmowy «międzynarodowe»

16 kwietnia w Stowarzyszeniu Kultury Polskiej im. Ewy Felińskiej na Wołyniu odbyło się spotkanie przedstawicieli mniejszości narodowych obwodu wołyńskiego i «Prawego Sektora», Automajdanu Ukrainy, Wołyńskiej Samoobrony Majdanu oraz Obywatelskiego Sektora Wołynia.

Na spotkaniu byli obecni m.in. przedstawiciele rosyjskiej, polskiej, ormiańskiej, romskiej i żydowskiej wspólnoty. Organy władzy reprezentował Witalij Peszuk – główny specjalista sektora ds. narodowości Wydziału Działalności Informacyjnej i Kontaktów Społecznych Wołyńskiej Obwodowej Administracji Państwowej. Obecni byli również długookresowi obserwatorzy misji OBWE na Ukrainie.

– Rozumiemy, że dzisiaj w państwie jest trudna sytuacja. Każdy z nas ma pewne fobie i oczekiwania – zazначył Walenty Wakoluk, przewodniczący SKP im. Ewy Felińskiej, wyjaśniając pomysł organizacji spotkania. Zaproponował, aby w czasie dialogu przedstawić własne poglądy i przemyślenia dotyczące rozwiązań różnych problemów.

– To spotkanie trzeba było zorganizować wcześniej, dlatego że istnieje wiele spekulacji wokół struktur rewolucyjnych, w szczególności «Prawego Sektora» – powiedział Pawło Danylczyk, lider «Prawego Sektora» na Wołyniu. – Chciałbym, żeby przedstawiciele mniejszości narodowych usłyszeli od nas samych, kim jesteśmy, kim są inne środowiska obywatelskie, które były aktywne w czasie Majdanu. Nie jesteśmy ludźmi, którzy nienawidzą inne narody. Obecnie rosyjska propaganda pokazuje przedstawicieli naszych organizacji rewolucyjnych jako szowinistów, nazistów, faszystów.

Zdaniem Pawła Danylczyka, Majdan zatął wiele granic, w tym, narodowych, językowych, wyznaniowych.

– W «Prawym Sektorze» jest około 40-50% rosyjskojęzycznych aktywistów, przedstawiciele różnych narodowości i religii. Dodał również: – Opowiadamy się za budową wielkiego państwa, normalnym dialogiem i jesteśmy gotowi do rozmowy i rozwiązywania problemów, którymi ktoś spekuluje.

Mychajło Szelep z Obywatelskiego Sektora także zazначył, że dzisiaj szerzy się wiele fobii odnośnie tego, czym na Ukrainie są środowiska rewolucyjne. Natomiast prezes Rosyjskiego Centrum Kulturalnego im. Wiktora Czernomyrdina Olga Sagan wystąpiła z pretensją odnośnie pikiet rosyjskich banków w Łucku, która odbyła się 9 kwietnia. Jej zdaniem takie akcje kształtują nienawiść do Rosjan i wszystkiego, co rosyjskie. Przedstawiciele «Prawego Sektora» w odpowiedzi wyjaśnili, że za pośrednictwem tych banków, Rosja finansuje separatystów, prowadząc w ten sposób na dodatek wojnę gospodarczą przeciwko Ukrainie.

Olga Sagan miała żal o to, że w łuckich szkołach drugi język obcy został zamieniony z rosyjskiego na niemiecki, a w szkole nr 5 nie organizują klasy, w której lekcje byłyby prowadzone w języku rosyjskim.

Halina Sołowjowa, kierownik Centrum Kultury «Sootieczestwiennik» zwróciła

uwagę na to, że Centrum nie ma własnego pomieszczenia, a na dodatek nie miało go w czasie rządów ani jednego prezydenta.

– Ani Rosja nam nie pomagała, ani Ukraina – zazначyła i zwróciła się do obecnych z prośbą o pomoc. Poprosiła także o uczczenie 9 maja jako Dnia Zwycięstwa lub Dnia Żałoby, aby złożyć hołd tym kombatanom, którzy mieszkają na Ukrainie. Halina Sołowjowa powiedziała także, że dobrze by było, gdyby w szkole nr 5 w Łucku została utworzona klasa rosyjskojęzyczna, ponieważ są rodzice, którzy życzą sobie, by lekcje dla ich dzieci były prowadzone w języku rosyjskim.

Przewodnicząca Wołyńskiej Obwodowej Organizacji «Terne Roma» Tetiana Łogwyniuk opowiedziała, że Romowie Wołynia obawiają się, by pewnej nocy nie obudzić się przez to, że płoną ich domy.

– Powinniście podzielić się własnym zdaniem na temat dalszej pracy z mniejszościami narodowymi, – zazначyła, zwracając się do przedstawicieli «Prawego Sektora», Automajdanu Ukrainy, Wołyńskiej Samoobrony Majdanu i Obywatelskiego Sektora. Zapytała również, czy przed spotkaniem działacze społeczni zapoznali się z programami rozwoju mniejszości narodowych w obwodzie wołyńskim. – Mniejszości narodowe – to nie tylko Rosjanie. Nasz kraj i obwód są wielonarodowe.

Według konsultanta obywatelskiego organizacji «Terne Roma» Wiktora Peńka, dwa lata temu został przyjęty obwodowy program narodowo-kulturalnego rozwoju mniejszości narodowych, którzy stale mieszkają w obwodzie wołyńskim, ale ten program nie był realizowany. Jego zdaniem w ciągu 20 lat na Ukrainie nie było adekwatnej polityki narodowej i dzisiaj trzeba kształtować zasady państwowej polityki narodowej, m.in. przyjąć ustawę, która zakazałaby wrogość między mniejszościami narodowymi, społecznościami i regionami.

Myrosław Wataszczuk, korespondent Agencji Informacyjnej ZIK, zwrócił się do Pawła Danylczyka, nie jako kierownika «Prawego Sektora» na Wołyniu, ale jako radnego Rady Miasta Łuck, proponując mu rozwiązanie problemów na poziomie władzy miejskiej. Dziennikarz zazначył, że radny Pawło Danylczyk może wymagać, na przykład, by dyrektor szkoły nr 5 wyjaśnił przed Radą Miasta, dlaczego w szkole nie organizuje się klasy rosyjskojęzycznej. Dodał także, że należy pociągnąć do odpowiedzialności konkretnych urzędników, którzy nie wykonują programów państwowych.

Przewodniczący NGO «Asocjacja Rozwoju Regionalnego» Petro Hocaluk zaprosił wszystkich do udziału w festiwalu mniejszości narodowych, który odbędzie się w Łucku jesienią. Kadżek Danielan, prezes Towarzystwa Kultury Ormiańskiej na Wołyniu «Loriberd» powiedział, że

Міжнаціональна розмова

16 квітня в Товаристві польської культури на Волині імені Еви Фелінської відбулася зустріч представників національних меншин Волинської області та «Правого сектора», Автомайдану України, Волинської Самооборони Майдану і Громадського сектора Волині.

На зустрічі були присутні, зокрема, представники російської, польської, вірменської, ромської, єврейської громад. Органи влади представляв Віталій Пешук – головний спеціаліст сектора у справах національностей управління інформаційної діяльності та комунікацій із громадськістю Волинської облдержадміністрації. Були тут також довгострокові спостерігачі місії ОБСЄ в Україні.

– Ми розуміємо, що нині в державі не проста ситуація. Кожен із нас має якісь фобії, якісь очікування, – zazначив Валентин Ваколюк, голова Товариства польської культури на Волині імені Еви Фелінської, пояснюючи ініціативу проведення зустрічі. Він запропонував побудувати розмову у формі представлення своїх фобій та шляхів вирішення проблем.

– Цю зустріч потрібно було провести раніше, тому що існує багато спекуляцій щодо революційних структур, особливо «Правого сектора», – сказав Павло Данильчук, керівник «Правого сектора» на Волині. – Я хотів би, щоб представники національних меншин зрозуміли з перших вуст, ким ми є, ким є інші громадські середовища, які були активними на Майдані. Ми не є тими людьми, які ненавидять представників інших націй. Зараз дуже вигідно російській пропаганді змалювати представників наших революційних організацій шовіністами, нацистами, фашистами.

На думку Павла Данильчука, Майдан розмив багато кордонів, зокрема, й національних, мовних, релігійних.

– У «Правому секторі» близько 40-50% російськомовних активістів, представників різних національностей та релігій. Ми виступаємо за побудову великої держави, за нормальний діалог і готові спілкуватися та вирішувати проблеми, якими хтось спекулює, – додав він.

Михайло Шелеп із Громадського сектора теж zazначив, що нині поширюється багато фобій стосовно того, чим є революційні середовища в Україні. Натомість керівник Російського культурного центру Віктора Чорномірдіна Ольга Саган висловила революційним організаціям свої претензії щодо пікетування в Луцьку російських банків, яке відбулося 9 квітня. На її думку, такі акції формують ненависть до росіян і до всього російського. Представники «Правого сектора» у відповідь пояснили, що за допомогою цих банків Росія фінансує сепаратистів, ведучи таким чином ще й економічну війну проти України.

Ольга Саган поскаржилася також на те, що в луцьких школах другу іноземну замінили з російської на німецьку, а в школі №5 не набирають російського класу.

Галина Соловйова, керівник Центру

культури «Соотечественник», звернула увагу на те, що Центр не має власного приміщення, до того ж не мав його й за часів правління попередніх президентів.

– Ні Росія нам не допомагала, ні Україна, – zazначила вона і звернулася до присутніх за допомогою. Закликала також відзначити 9 травня як День Перемоги або День Скорботи, але вшанувати ветеранів, які живуть в Україні. Галина Соловйова також висловила побажання, щоб у школі №5 м. Луцька таки набрався російськомовний клас, оскільки є батьки, котрі бажають, щоб їхні діти навчалися російською.

Голова Волинської обласної організації «Терне Рома» Тетяна Логвинюк розповіла, що роми Волині бояться однієї ночі проснутися від того, що горять їхні домівки.

– Ви повинні висловити власну думку щодо подальшої роботи з національними меншинами, – zazначила вона, звертаючись до представників «Правого сектора», Автомайдану України, Волинської Самооборони Майдану і Громадського сектора. Вона також поцікавилася, чи перед зустріччю громадські діячі ознайомилися з програмами розвитку нацменшин Волинської області. – Нацменшини – це не тільки росіяни. У нас багатонаціональна країна і область.

За словами громадського консультанта організації «Терне Рома» Віктора Пенька, два роки тому прийнято обласну програму національно-культурного розвитку нацменшин, які постійно проживають у Волинській області, але вона не виконувалася. На його думку, впродовж 20-ти років в Україні не було адекватної національної політики і сьогодні потрібно формувати засади державної національної політики, зокрема, й прийняти закон, який би забороняв міжнаціональну, міжсоціальну і міжрегіональну ворожнечу.

Мирислав Ватащук, кореспондент інформаційної агенції ЗІК, звернувся до Павла Данильчука не як до керівника «Правого сектора» на Волині, а як до депутата Луцької міської влади, запропонувавши йому вирішувати проблеми на рівні міської влади. Журналіст zazначив, що депутат Павло Данильчук може вимагати, наприклад, щоб директор школи №5 пояснив перед міською владою, чому в школі не набирається російський клас. Додав також, що потрібно ставити питання про відповідальність конкретних посадових осіб, котрі не виконують державних програм.

Голова ГО «Асоціація регіонального розвитку» Петро Гоцалюк запросив усіх взяти участь у фестивалі національних меншин, який відбудеться в Луцьку восени. Каджек Даниелян, керівник Товариства вірменської культури на Волині «Лоріберд», розповів, що завдяки співпраці з Асоціацією

дzięki współpracy z Asocjacją, pojawiła się możliwość przywrócenia historycznej nazwy ulicy w Łucku, z Galszki Gulewyczownej na Ormiańska.

Podsumowując spotkanie, przedstawiciel «Правого Сектора» Руслан Тимощук zaznaczył, że w środowiskach narodowców wcześniej rzeczywistość istniała fobia, że każde towarzystwo narodowo-kulturalne – to potencjalny agent wpływu innego państwa.

– Teraz rozumiem, że to nie jest tak – powiedział. – Rozumiem, że w towarzystwach narodowo-kulturalnych także istniała fobia, że ukraińscy nacjonaści i patriotyczne związki Ukraińców – to potencjalnie wrogie struktury, dlatego że one bardzo dokładnie oddzielają siebie od innych. Na Wołyniu nie ma wyraźnego napięcia. Jednak rozumiem, że rosyjska mniejszość, mimo tego, że nie czuje otwartej presji, może odczuwać pewną izolację. Myślę, że ten dialog pomoże rozhermetyzować obecne środowiska. Jeśli chodzi o «Terne Roma», rozumiem, że są przypadki pewnych bytowych nieporozumień.

Ruslan Tymoszczuk zwrócił się do przedstawicieli różnych narodowości z prośbą, aby informować «Правy сектор», Automajdan i Samoobronę o przypadkach ksenofobii. Ze względu na informację o możliwych prowokacjach na Ukrainie Zachodniej w czasie obchodów Dnia Zwycięstwa, poprosił o zrozumienie faktu, że kombatanци pragną uszanować pamięć o ofiarach wojny, oraz poinformował, że «Правy сектор» dołoży wszystkich wysiłków, aby w tych dniach nie było żadnych prowokacji. Pawło Danylczuk obiecał także podnosić na poziomie władzy miasta problemy, które martwią mniejszości narodowe.

Представители mniejszości narodowych wypowiedzieli się на temat tego, że państwo powinno realizować skuteczną politykę narodową oraz proponowali organizowanie w przyszłości takich spotkań. Natomiast główny specjalista sektora ds. narodowości Wydziału Działalności Informacyjnej i Kontaktów Społecznych Wołyńskiej Obwodowej Administracji Państwowej. Witalij Peszuk zaprosił wszystkich obecnych do okrągłego stołu z udziałem przedstawicieli władz obwodowych.

Natalia DENYSIUK

з'явилася можливість повернути вулиці Галшки Гулевичівни в Луцьку її історичну назву – Вірменська.

Підсумовуючи зустріч, представник «Правого сектора» Руслан Тимошук зазначив, що в націоналістичних середовищах раніше дійсно існувала фобія, що кожне національно-культурне товариство – це потенційний агент впливу чужої держави.

– Тепер я розумію, що це не так, – сказав він. – Розумію, що і в національно-культурних товариствах теж часто існувала фобія, що українські націоналісти і патріотичні об'єднання українців – це потенційно ворожі структури, тому що вони дуже чітко відділяють себе від усіх інших. На Волині нині немає явної напруги. Проте я розумію, що російська меншина, хоч і не відчуває явного тиску, відчуває певну ізоляцію. Думаю, цей діалог започаткує розгерметизування всередині себе. Стосовно «Терне Рома», розумію, що є випадки певного побутового несприйняття.

Руслан Тимошук закликав представників різних національностей у випадку

проявів ксенофобії інформувати «Правий сектор», Автомайдан та Самооборону. З огляду на інформацію про можливі провокації на Заході України під час відзначення Дня Перемоги, він заявив про розуміння того, що ветерани хочуть вшанувати пам'ять загиблих під час війни, та про те, що «Правий сектор» докладе зусиль, щоб у ці дні не відбулося провокацій. Павло Данильчук пообіцяв також підняти на рівні влади міста питання, які хвилюють національні меншини.

Представники національних меншин висловили свою думку стосовно того, що держава повинна реалізовувати дієву національну політику та запропонували й надалі проводити такі зустрічі. Натомість головний спеціаліст сектора у справах національностей управління інформаційної діяльності та комунікації з громадськістю Волинської облдержадміністрації Віталій Пешук запросив усіх присутніх на круглий стіл за участі обласного керівництва.

Наталія ДЕНИСЮК

Janowa Dolina. Konflikt pamięci Янова долина. Конфлікт пам'яті

W Wielki Piątek 23 kwietnia 1943 roku w Janowej Dolinie (obecnie Bazaltowe) połączone siły UPA, dezertrzy z Ukraińskiej Policji Pomocniczej oraz okoliczne ukraińskie chłopstwo, wymordowało w okrutny sposób około 600 polskich mieszkańców. Ze strony UPA zginęło 8 ludzi, a 3 zostało rannych.

W okresie Wielkanocy 2014 roku, w okresie największego święta obchodzonego wśród chrześcijan, w czasie tak newralgicznym i ważnym dla Ukrainy, działacze Prawego Sektora z obwodu rówieńskiego w demonstracyjny sposób uczcili rocznicę napadu, złożyli kwiaty pod pomnikiem UPA, wznosili na cześć «herojów UPA» trzykrotny okrzyk «Sława!...» a modlitwę w intencji upowców odmówił o. Ihor, dziekan Ukraińskiej Autokefalicznej Cerkwii Prawosławnej.

Mija 71 lat od tamtego tragicznego wydarzenia, a historia niczego ludzi nie nauczyła. Boli takie postępowanie, bo jest dowodem na to, że w ludziach nadal drzemia uprzedzenia narodowe. Zastanawiam się, z perspektywy minionych lat, czyja śmierć była wtedy ważniejsza, tych 600 czy może 8 osób? Kому była ona potrzebna? Czyje ambicje zaspokoila? Czy coś zmieniła? Czy Ukraina na tym zyskała? Kogo dzisiaj, po 71 latach należy czcić, katów, czy ofiary? To pozostawiam do głębokiego przemyślenia działaczom. Mam też cichą nadzieję, że o. Ihor modlił się za wszystkich, którzy zginęli w tę krwawą Wielkanoc 1943 roku.

Na Majdanie, liczni Polacy, protestując w Kijowie razem z Ukraińcami, w ciężkich chwilach podczas ulicznych bojów i natarcia «Berkuta» dla pocieszenia ducha śpiewali hymn Ukrainy i wznosili okrzyki «Sława Ukrainie – Herojam Sława!». Tymi Herojami byli ludzie na Majdanach Ukrainy i Niebiańska Sotnia, a nie banderowscy mordercy 600 polskich mieszkańców Janowej Doliny, głównie starców, kobiet i dzieci.

P.S. Dzisiaj mamy swój czas, inne realia i inne sprawy. Ukraina robi pierwsze kroki powrotu do wspólnego europejskiego Domu, do którego nie wolno wchodzić z nierozliczonymi zbrodniami wojennymi. Ukraina stoi w obliczu rosyjskiej okupacji i utraty kolejnych swoich terytoriów na tle państwotwórczej niemocy. Misja ocalenia niepodległości Ukrainy coraz wyraźniej kładzie się na bary młodego, scalonego i zahartowanego Majdanem pokolenia. Przekazanie im w dziedzicwo niezłustrowanego ukraińskiego spadku historycznego byłoby kolejną zbrodnią nie tylko przeciw ukraińskiemu narodowi, ale i przeciw wspólnocie europejskiej.

Walenty WAKOLUK

У Страсну П'ятницю, 23 квітня 1943 року, в Яновій Долині (тепер Базальтове) об'єднані сили УПА, дезертири з Української допоміжної поліції та українські селяни із сусідніх сіл жорстоко вбили близько 600 польських жителів. Із боку УПА загинуло 8 осіб, 3 було поранено.

На Великодні свята 2014 року, в період найбільшого свята, яке відзначають християни, в такій напружений та важливий період для України діячі «Правого сектора» Рівненської області демонстративно відзначили річницю нападу, поклавши квіти під пам'ятником УПА та тричі вигукнувши на честь «героїв УПА» «Слава!...», а молитву за упівців промовив о. Ігор, декан Української автокефальної православної церкви.

Минає 71 рік від тієї трагічної події, а історія нічому не навчила людей. Такі вчинки ранять, адже вони є доказом того, що в людей досі живі національні упередження. Із перспективи років я задумуюсь над тим, чия смерть тоді була важливішою – тих 600, чи, може, 8 осіб? Кому були потрібні ці смерті? Чиї амбіції заспокоїли? Чи щось змінили? Чи завдяки їм Україна щось отримала? Кого сьогодні, через 71 рік після трагедії, варто вшановувати – катів чи жертв? Лишаю ці питання для глибоких роздумів діячам. Також я тихо сподіваюся, що о. Ігор молився за всіх, хто загинув у цей кривавий Великдень 1943 року.

На Майдані численні поляки, протестуючи в Києві разом з українцями, у важкі хвилини протягом вуличних боїв та наступів «Беркуту» для підтримки духу співали гімн України та вигукували «Слава Україні – Героям Слава!». Цими героями були люди на Майданах України і Небесна сотня, а не бандерівські вбивці 600 польських жителів Янові Долини, здебільшого старих людей, жінок і дітей.

P.S. Сьогодні інший час, інші реалії та інші справи. Україна робить перші кроки, котрі повертають її у спільну європейську домівку, до якої не можна заходити, не визнавши військові злочини. Україна стоїть перед загрозою російської окупації та втрати території на тлі державотворчої немочі. Місія зцілення незалежності України все виразніше лягає на плечі молодого, згуртованого і загартованого Майданом покоління. Передати їм спадок незлустрованого українського історичного минулого – це ще один злочин не лише проти українського народу, але й проти європейської спільноти.

Валентин ВАКОЛЮК

Час на документ

Унія Europejska powstała w Łucku, podczas zjazdu monarchów, który odbył się w 1429 roku – uważa współzałożyciel Studia Filmowego Kalejdoskop, producent filmów dokumentalnych Piotr Śliwiński.

W dniach 10-12 kwietnia b.r. w Łucku odbył się przegląd polskich filmów dokumentalnych wyprodukowanych przez Studio Filmowe Kalejdoskop. W ciągu trzech dni można było obejrzeć 12 dokumentów o różnej tematyce. Filmy zostały przywiezione do Łucka przez producentów Piotra Śliwińskiego i Wojciecha Szczudło.

W pierwszym dniu zostały pokazane filmy «Widmo» w reżyserii Witolda Lwaskiewicza, «Dzieci rewolucji» Marii Zmarz-Koczanowicz oraz «Amerykanin w PRL-u» Piotra Morawskiego i Ryszarda Kaczyńskiego.

– Pierwszy dzień, ze względu na pokazane filmy nazwałbym rewolucyjnym, bo to, co się dzieje u was w tej chwili, przypomina nam czasy sprzed 1989 roku, kiedy Polacy walczyli o wolność – powiedział Piotr Śliwiński. – Uzyskaliśmy tę wolność, czego i wam życzymy. Tak mi się wydawało, że to jest ten czas, żeby można było pokazać takie filmy.

W drugim dniu pokazano produkcje, które według Piotra Śliwińskiego są brylantami w twórczości Studia Filmowego Kalejdoskop. Są to m.in. filmy Marcela Łozińskiego, jednego z najwybitniejszych dokumentalistów świata. Widzowie obejrzeli jego «89 mm od Europy» i «Wszystko może się przytrafić» oraz film w reżyserii Claudii Butenhoff-Duffy «Komeda – muzyczne ścieżki życia».

W trzecim dniu obejrzeliśmy «Syberyjski przewodnik» w reżyserii Macieja Migasa i Jędrzeja Morawieckiego. Szukając związku z Ukrainą producenci pokazali także film Jana Łomnickiego «Walery, portret entuzjasty» opowiadający o lwowskim artyście Walerym Bortiakowie, «człowieku narodowości lwowskiej» jak sam o sobie mówił. Rosjanin z pochodzenia związał swoje życie ze lwowskim Polskim Teatrem Ludowym. «To był autentyczny człowiek pogranicza wielokonfesyjnego i wieloetnicznego» – powiedział konsul Krzysztof Sawicki. Drugim filmem mającym wątek

ukraiński był dokument «Miłość bez wizy» o miłości od pierwszego wejrzenia Ukrainki i Polaka, o ludziach po przejściach, którzy próbują być szczęśliwi pomimo narastających trudności.

– W tej chwili film dokumentalny, i na Ukrainie, i w Polsce, nie jest gatunkiem łatwym do realizacji. Ale staramy się robić dobre produkcje – powiedział Piotr Śliwiński. – Podejmowanie decyzji zależy od możliwości uzyskania dofinansowania. Musimy oceniać, czy jest szansa na to, żeby zdobyć pieniądze. Najtrudniejsze jest to, że wiele ciekawych naszym zdaniem filmów nie powstaje, ponieważ nie możemy zdobyć dofinansowania.

Pytani o to, czy śledzą losy bohaterów po ukazaniu się o nich filmów dokumentalnych Piotr Śliwiński i Wojciech Szczudło odpowiedzieli, że nie zawsze im się to udaje. Wojciech Szczudło opowiedział m.in. o tym, jak ekipa poznała bohaterów filmu «Miłość bez wizy». Powiedział także, że chociaż przez lata nie kontaktował się z nimi, zainspirowany pytaniem o ich losy, po powrocie do Polski obowiązkowo się z nimi skontaktuje.

– Siłą dokumentu jest czas. Jak pracowaliśmy nad filmem o adopcji polskich dzieci przez obywateli USA, to przez 14 lat obserwowaliśmy dzieciaki, które wyjechały do Stanów, co się u nich zmieniło. Mamy kilka filmów, w których wracamy do bohaterów i do tematów – dodał producent.

Piotr Śliwiński zdradził także, że ma pomysł na film o Łucku, ponieważ w tym mieście jego zdaniem powstawała Unia Europejska.

– W 1429 roku w Łucku odbył się zjazd liczących się monarchów z całej Europy. Więc Unia Europejska powstała tu, na Wschodzie i do tego trzeba wracać – podkreślił Piotr Śliwiński. – Ale czy uda mi się zdobyć pieniądze, żeby zrealizować ten film? Nie wiem. Filmy historyczne nie cieszą się szczególnym powodzeniem i niechętnie się je dofinansowuje.

Natalia DENYSIUK

Час на документальні фільми

Європейський Союз зародився в Луцьку, під час з'їзду монархів, який відбувся в 1429 році, – так вважає співзасновник кіностудії «Калейдоскоп», продюсер документальних фільмів Пьотр Сьлівінський.

10-12 квітня цього року в Луцьку відбувся показ документальних фільмів, створених на кіностудії «Калейдоскоп». Протягом трьох днів можна було переглянути 12 кінострічок на різні теми. Фільми привезли до Луцька продюсери Пьотр Сьлівінський і Войцех Щудло.

У перший день демонстрували фільми «Привид» Вітольда Івашкевича, «Діти революції» Марії Змаж-Кочановіч і «Американець в ПНР» Пьотра Моравського і Ришарда Качинського.

– Зважаючи на показані фільми, перший день я назвав би революційним, бо те, що зараз у вас відбувається, нагадує нам період перед 1989 роком, коли поляки відстоювали свободу, – розповів Пьотр Сьлівінський. – Ми цю свободу здобули, чого бажаємо і вам. Мені здавалося, що це відповідний час для показу таких фільмів.

Наступного дня продемонстровано фільми, які, на думку Пьотра Сьлівінського, є діамантами у творчості кіностудії «Калейдоскоп». Це, зокрема, фільми Марцеля Лозінського, одного з найвидатніших документалістів світу. Глядачі подивилися його «89 мм від Європи» й «Усе може статися», а також фільм Клаудії Базенхоф-Даффі «Комеда – музичні стежки життя».

На третій день ми подивилися «Сибірського провідника» Мацея Мігаса і Енджея Моравецького. Шукаючи зв'язків з Україною, продюсери запропонували увазі глядачів також фільм Яна Ломницького «Валерій, портрет ентузіаста» про львівського митця Валерія Бортякова, «особу львівської національності», як він сам себе називав. Росіянин за походженням, він пов'язав своє життя з Польським народним театром у Львові. «Це був справжній представник багатоконфесійного і багатоетнічного пограниччя», – зазначив konsul Кшиштоф Савицький. Другим фільмом, котрий стосувався України, була картина «Любов без візи» про кохання з першого погляду між українкою та поляком, про людей, котрі багато чого пережили

у своєму житті, але попри труднощі прагнуть бути щасливими.

– Нині документальний фільм є непростим жанром, як в Україні, так і в Польщі. Проте ми стараємося створювати якісну продукцію, – розповів Пьотр Сьлівінський. – Прийняття рішення про втілення в життя нового проекту залежить від фінансування. Ми повинні оцінити, чи є шанс на те, щоб отримати гроші. Найважче те, що багато цікавих, на нашу думку, фільмів ми не знімаємо тому, що не можемо знайти на них кошти.

На питання про те, чи стежать за подальшими долями героїв після того, як про них знято документальні фільми, Пьотр Сьлівінський і Войцех Щудло відповіли, що їм не завжди вдається це зробити. Войцех Щудло розповів, як знімальна група познайомилася з героями фільму «Любов без візи». Він також сказав, що, хоча вже багато років не бачив своїх героїв, зацікавлений питанням про їхні подальші долі, обов'язково зв'яжеться з ними, коли повернеться до Польщі.

– Силою документального фільму є час. Коли ми працювали над стрічкою про всиновлення польських дітей громадянами США, то протягом 14 років спостерігали за дітьми, які переїхали до Сполучених Штатів, цікавилися тим, що у них змінилося. Маємо кілька фільмів, у яких повертаємося до героїв і тем, – додав продюсер.

Пьотр Сьлівінський також зізнався, що має намір зняти фільм про Луцьк, бо саме в цьому місті, на його думку, зароджувався Європейський Союз.

– У 1429 році в Луцьку відбувся з'їзд найвищих монархів з усієї Європи. Тож Євросоюз виник тут, на Сході, і до цього потрібно повертатися, – відзначив Пьотр Сьлівінський.

– Проте чи вдасться мені зібрати кошти на зйомки цього фільму? Не знаю. Історичні фільми не мають особливої популярності і їх не дуже охоче фінансують.

Наталія ДЕНИСЮК

Ogłoszenie

Генеральне Консульство
Республіки Польща
в Луцьку

Кonsulat Generalny RP w Łucku informuje, iż w dniu 1 maja 2014 r. wchodzi w życie nowa ustawa o cudzoziemcach.

Ustawa (tekst dostępny tutaj: http://bip.udsc.gov.pl/?cid=61&bip_id=556), nakłada obowiązek pobierania od osób ubiegających się o wydanie zezwoleń uprawniających do przekraczania granicy w ramach małego ruchu granicznego (MRG) odcisków linii papilarnych w trakcie składania wniosków o karty MRG (art. 44 ust. 3 ustawy).

W związku z przygotowaniem się do wdrożenia nowej procedury oraz koniecznością zakończenia spraw będących w toku Konsulat nie przyjmuje wniosków o wydanie zezwoleń MRG w dniach od 28 kwietnia 2014 r. do 30 kwietnia 2014 r.

Jednocześnie informujemy, iż w dniach 5 i 6 maja 2014 r. mogą wystąpić przejściowe utrudnienia w przyjmowaniu znacznej liczby wniosków, które uniemożliwią przyjęcie wszystkich wnioskodawców. Z powyższych względów sugerujemy rozważenie możliwości składania wniosków po 6 maja 2014 r.

Za powstałe niedogodności przepraszamy.

Konsulat Generalny RP w Łucku

Оголошення

Генеральне Консульство РП у Луцьку повідомляє, що 1 травня 2014 року набуває чинності новий закон Польщі про іноземців.

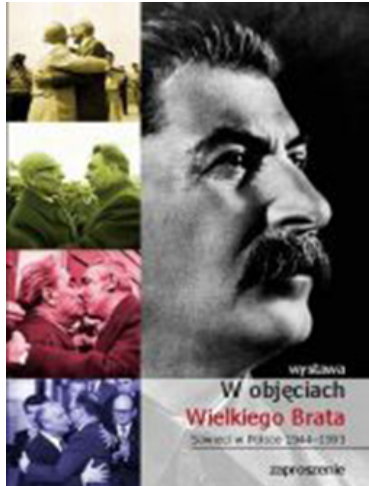
Цей закон (текст доступний тут: http://bip.udsc.gov.pl/?cid=61&bip_id=556) вимагає брати відбитки пальців у осіб, які клопочуться про дозвіл на право перетину кордону в рамках Місцевого прикордонного руху (МПР), під час подання заяв на карти МПР (Стаття 44 пункт 3 Закону).

У зв'язку з підготовкою до реалізації нових процедур та необхідністю завершення незакінчених справ, Консульство не приймає заяви про видачу дозволів МПР з 28 по 30 квітня 2014 року.

Водночас, інформуємо, що 5 і 6 травня 2014 року можуть виникнути тимчасові труднощі під час прийому великої кількості заяв, через що неможливо буде прийняти всіх заявників. У зв'язку з цим пропонуємо розглянути можливість подати заяви після 6 травня 2014 року.

Перепрошуємо за незручності.

Генеральне Консульство РП у Луцьку

Wystawę zorganizowano w ramach cyklu wydarzeń opowiadających o rozmiarach i formach zależności Polski od ZSRS. Główna część ekspozycji przedstawia okres lat 1944-1993. Zaprezentowano tu również zdjęcia ilustrujące wojnę polsko-bolszewicką, pakt Ribbentrop-Mołotow, Tragedię Katyńską i konferencję w Jaltie. Zdjęcia pochodzą z archiwów państwowych i prywatnych, bibliotek, agencji fotograficznych. W Polsce wystawa była prezentowana kilka lat temu, a na Ukrainie ostatnio obejrzano ją w Ostrogu i Dubnie.

Wystawę otworzyła Konsul Generalny RP w Łucku pani Beata Brzywczy. Konsul Krzysztof Sawicki, który zaprezentował ekspozycję, opowiedział, że obecnie młodzież w Polsce przeważnie nie wie, kto to był Stalin czy Hitler. Jednak młodzież Ukrainy, która dorastała już w niepodległej Ukrainie, podobnie nie wie, jak wyglądały czasy radzieckie. Takie wystawy, jak «Sowiety w Polsce 1939-1993», mają zapoznać ze strasznymi ówczesnymi wydarzeniami tych, którzy o tym nic nie wiedzą i przypominać o tych wydarzeniach ich świadkom. Niestety, wpływ systemu radzieckiego na Ukrainie jest widoczny dotychczas.

Chyba najbardziej emocjonalnie odbierają te zdjęcia osoby starszego pokolenia, ponieważ w tych fotografiach odbija się prawie całe ich życie. W naszej rodzinie często wspomniano o roku 1919 i 1939, ogólnie o latach 40. XX wieku. Dlatego «trwonię» wpatrywałem się w tych ludzi, którzy byli żywymi postaciami ówczesnego życia politycznego, na przykład, Mołotowa, którego w

dzieciństwie często widziałem na zdjęciach i plakatach. Nie wspominam już o stalinizmie, którego oddech wówczas jeszcze czuło się za plecami. Zapytałem obecnym na wystawie, czy ich zdaniem, na Ukrainie pozostał jeszcze stalinizm? Pytanie to wywołało nie tylko prace z wystawy, lecz też ostatnie zdjęcia z Krymu, którego ludność radośnie wyszła na spotkanie z okupantem rosyjskim. Zaczęła się żywa dyskusja, w czasie której jej uczestnicy aktywnie omówili aktualne problemy codzienności.

Zdjęcia ukazują nieznaną Ukraincom polską rzeczywistość tych niezbyt odległych czasów. Przeglądając je, można zrozumieć, jak w Polsce rozwijał się stalinizm i tak zwany socjalizm. Chociaż w czasach radzieckich byliśmy izolowani od Polski, na wystawie można zobaczyć, podobnie jak na Ukrainie za czasów radzieckich, «mordy». Nie twarze ludzkie, a właśnie «mordy» władców komunistycznych i tych, którzy ich okłaskiwali.

Każdy z obecnych wybrał dla siebie najciekawsze zdjęcie. Na przykład, konsul Krzysztof Sawicki był poruszony zdjęciem, na którym żołnierz radziecki odbierał kobiecie rower. Dla mnie najbardziej przerażającym było zdjęcie żebraczki, która siedzi pod plakatem z sylwetką pierwszego polskiego kosmonauty Mirosława Hermaszewskiego. Na jednym zdjęciu zauważamy dwie rzeczywistości: osiągnięcia w oswojeniu kosmosu i beznadziejne ubóstwo systemu.

Walentyn WAKOLUK
Zdjęcia Władysławy ŻORNIĄK

Dwie rzeczywistości Дві реальності

W przededniu Wielkanocy w Łucku została otwarta wystawa «Sowiety w Polsce 1939-1993» przygotowana przez Polski Instytut Pamięci Narodowej.

Напередодні Великодня в Луцьку відкрили виставку «Совети в Польщі 1939-1993», підготовлену польським Інститутом національної пам'яті.

Виставка відбулася в рамках циклу подій, що розповідають про масштаб і форми залежності Польщі від СРСР. Основна частина експозиції охоплює період 1944-1993 рр. Представлено тут також фото, які ілюструють польсько-більшовицьку війну, пакт Молотова-Ріббентропа, Катинську трагедію та Ялтинську конференцію. Фотографії походять з державних та особистих архівів, бібліотек, фотографічних агенцій. У Польщі вона була представлена вперше кілька років тому, в Україні її нещодавно побачили в Острозі та Дубні.

Виставку відкрила Генеральний консул РП у Луцьку Беата Бживчи. Консул Кшиштоф Савіцкі, котрий представив експозицію, розповів, що сьогодення польська молодь переважно не знає, ким були Сталін чи Гітлер. Проте й українська молодь, котра виросла вже в незалежній Україні, так само не знає, як виглядали радянські часи. Такі виставки, як «Совети в Польщі 1939-1993», повинні знайомити зі страшними подіями того часу тих, хто про них нічого не знає, та надувати про ці події їх очевидцям. На жаль, вплив радянської системи донині видно в Україні.

Мабуть, найбільш емоційно ці фотографії сприймають особи старшого покоління, оскільки на них вони бачать майже все своє життя. У нашій сім'ї часто згадували 1919 і 1939 роки, загалом 40-ві роки ХХ ст. І якось «три-можливо» бачити тих людей, які були живими персонажами політичного

життя, наприклад, Моłотова, якого я ще малим бачив на фотографіях, на плакатах. Не кажучи про сталінізм, який тоді ще дихав у плечі. Мимоволі напрошувалося питання до присутніх на виставці, чи, на їхню думку, в Україні ще залишився сталінізм? Воно було викликане не лише представленими на виставці роботами, а й нещодавніми кадрами з Криму, населення якого з радістю зустрічало російського окупанта. Почалася жива дискусія, в ході якої її учасники жваво обговорювали актуальні проблеми сьогодення.

Світлина показують невідому українцям польську реальність того часу. Переглядаючи їх, можна зрозуміти, як у Польщі розвивався сталінізм і так званий соціалізм. Проте, хоч ми й були в радянські часи ізольовані від Польщі, на виставці можна побачити такі самі, як в Україні радянського періоду, «морди». Не людські обличчя, а саме «морди» комуністичних владців і тих, хто вітає їх оплесками.

Кожен із присутніх обрав якусь найцікавішу для себе фотографію. Наприклад, консула Кшиштофа Савіцького вразила фотографія, на якій радянський солдат відбирав велосипед у жінки. А мене найбільше вразило фото жебрачки, котра сидить під плакатом із зображенням першого польського космонавта Мирослава Гермашевського. На одній світлині зображено дві реальності: досягнення космічної доби і безнадійна убогість системи.

Валентин ВАКОЛЮК
Фото Владислави ЖОРНЯК

У Східноєвропейському національному університеті ім. Лесі Українки продовжать навчання студенти з Криму. Вони навчатимуться за напрямами підготовки «Історія», «Біологія», «Філологія», «Музичне мистецтво».

.....
Студenci z Krymu będą kontynuować studia na Wschodnioeuropejskim Uniwersytecie Narodowym im. Łesi Ukrainki. Będą oni studiować historię, biologię, filologię i sztuki muzyczne.

.....
Луцький міський голова Микола Романюк зустрівся з журналістами з Донецької, Луганської та Херсонської областей, котрі приїхали на Волинь у рамках обміну.

.....
Mer Łucka Mykoła Romaniuk spotkał się z dziennikarzami z obwodów donieckiego, ługańskiego i chersońskiego, którzy przybyli na Wołyń w ramach wymiany.

Генеральний консул РП у Луцьку Беата Бживчи та начальник УМВС України у Волинській області Петро Шпига обговорили основні напрямки взаємодії правоохоронних органів обох країн та дотримання прав жителів Республіки Польща, котрі є учасниками кримінальних проваджень.

.....
Konsul Generalny RP w Łucku Beata Brzywczy i przewodniczący Zarządu MSW Ukrainy w obwodzie wołyńskim Petro Szpyha omówili główne kierunki współpracy organów ścigania obu krajów, a także ochronę praw obywateli RP, wobec których wszczęto postępowanie kryminalne.

Депутати Волинської обласної ради рекомендували виділити з обласного бюджету 250 тисяч гривень на будівництво пам'ятника Степану Бандері в Луцьку. За таке рішення проголосували 43 депутати з 54 присутніх на сесії.

.....
Deputowani Wołyńskiej Rady Obwodowej polecili wydać z budżetu obwodu 250 tys. hrywien na budowę pomnika Stepana Bandery w Łucku. Za tą decyzją zagłosowało 43 deputowanych z 54 obecnych na posiedzeniu.

Волинська обласна державна адміністрація продає 34 транспортні засоби. Рік випуску наймолодшого автомобіля в цьому списку – 2007, половина виготовлена понад 20 років тому.

.....
Wołyńska Obwodowa Administracja Państwowa sprzedaje 34 samochody. Rok produkcji najmłodszego auta na tej liście – 2007. Połowę pojazdów wyprodukowano ponad 20 lat temu.

Putin wykazuje szowinizm i daje niebezpieczny przykład – Brzeziński

Путін вдається до шовінізму і дає небезпечний приклад – Бжезінський

Podział przez Rosję granic europejskich na podstawie zamieszkania etnicznych Rosjan na określonych terytoriach, stworzy niebezpieczny precedens dla całego świata.

Powiedział o tym amerykański ekspert Zbigniew Brzeziński, występując w Szkole Zaawansowanych Studiów Międzynarodowych na Johns Hopkins University – informuje Głos Ameryki.

«Jest to kwestia praworządności i dotrzymania umów międzynarodowych oraz uznania tego, że w Europie nie wszystkie granice w pełni i precyzyjnie oparte są na etnicznej przynależności ludności zamieszkującej określone tereny. Ponadto, w większości państw europejskich obywatele nie są przedstawicielami historycznej, trwałej etnicznej większości» – Brzeziński.

«Jednostronne działania państwa, które mówi, że jest obrońcą wszystkich, będących przedstawicielami jego grupy etnicznej, nawet tych, którzy mieszkają za granicą, prowadzą do katastrofy» – mówi on.

«Popatrzmy poza granice Europy. Można tylko sobie wyobrazić skutki, gdyby ta formuła zaczęła dominować na Dalekim Wschodzie».

Brzeziński podkreślał już wcześniej że wykorzystanie przez Putina ideologii rosyjskiego nacjonalizmu i szowinizmu to zabawa z ogniem.

«Szowinizm Putina to zabawa z ogniem: liczba ludności w Rosji wynosi ok. 145 mln; ponad 25 mln nie są Rosjanami, wśród nich blisko połowa to muzułmanie – pisał Brzeziński.

www.pravda.com.ua

Переділ Росією кордонів у Європі на підставі проживання етнічних росіян на певних територіях створить небезпечний прецедент для цілого світу.

Таку думку висловив відомий американський експерт Збігнев Бжезінський, виступаючи в Школі поглиблених міжнародних досліджень університету Джонса Гопкінса (SAIS), повідомляє «Голос Америки».

«Це питання законності та поваги до міжнародних угод, а також визнання того, що в Європі не всі кордони спираються цілковито та точно на етнічну приналежність населення, яке проживає на певних територіях. Більш того – більшість європейських країн мають громадян, які не належать до історичної, тривалої етнічної більшості», – зазначив Бжезінський.

«Односторонні дії з боку держави, яка заявляє, що є захисником усіх, хто належить до її титульної етнічної групи, навіть тих, хто живе за кордоном, – шлях до катастрофи», – переконаний він.

«Давайте подивимось за межі Європи. Лише уявіть наслідки, якби ця формула стала домінуючою на Далекому Сході», – запропонував експерт.

Раніше Бжезінський уже зазначав, що звернення Путіна до ідеології російського націоналізму та шовінізму є «грою з вогнем».

«Шовінізм Путіна – це гра з вогнем: усе населення Росії становиться близько 145 мільйонів; неросіяни становлять понад 25 мільйонів, з них мусульман – близько половини», – писав Бжезінський.

www.pravda.com.ua

Podczas mszy kanonizacyjnej papież Franciszek wygłosił homilię, w której powiedział, że Jan XXIII to papież posłuszeństwa Duchowi Świętemu, a Jan Paweł II – papież Rodzin. Podkreślił również, że: «nowi święci, byli kapłanami, biskupami i papieżami dwudziestego wieku. Poznali jego tragedię, ale nie byli nimi przytłoczeni. Silniejszy był w nich Bóg; silniejsza była w nich wiara w Jezusa Chrystusa, Odkupiciela człowieka i Pana historii; silniejsze było w nich miłosierdzie Boga».

Karol Wojtyła – Polak (1978-2005) zostając papieżem, przyjął imię Jana Pawła II. Miłość Chrystusowa sprawiła, że zaufała całkowicie opiece Matki Bożej i oddał swoje codzienne życie sprawom Człowieka. Pocieszał smutnych i zniechęconych, budował mosty porozumienia i niósł orędzie pojednania między ludźmi różnych wyznań na całym świecie. Nauczanie Jana Pawła II miało na celu jedno – miłość do Chrystusa i poprzez Jego Ewangelię tworzyć lepszy świat. Kochał ludzi i troszczył się o wszystkich, uczył jak żyć i jak umierać. Droga, którą wskazywał wiernym nie jest łatwa, ale to dzięki trudnym wyborom, można podrywać

się do lotu ku odnowie duchowej, moralnej i materialnej.

Angelo Giuseppe Roncalli – Włoch, mimo krótkiego pontyfikatu (1958-1963) uchodził za jednego z najwybitniejszych papieży w dziejach Kościoła. Jan XXIII znany głównie jako inicjator Soboru Watykańskiego II, «dobry papież» – jak go nazywano – był przede wszystkim człowiekiem pełnym osobistego uroku, skromności i pokory, znanym z doskonałego poczucia humoru. Z «Dziennika duszy», który po sobie zostawił, wyłania się sylwetka chrześcijanina, który był zakochany w Bogu, wystrzegał się grzechu i obdarzał przyjaźnią wszystkich ludzi, bez względu na ich poglądy czy wiarę. Jednak cechą, która go najbardziej wyróżniała była udzielająca się innym niezwykła pogoda ducha. «Smutny ksiądz – mawiał – nie jest dobrym księdzem». Poprzez codzienny wysiłek pozwalał, aby Duch Święty kształtował go dzień po dniu.

Obydwaj zostawili ludziom do realizacji wielki testament. Sami, dzięki posłuszeństwu Duchowi Świętemu, mieli w sobie wielką siłę przekazywania Wiary, Miłości i Nadziei.

Opr. Jadwiga DEMCZUK

str. 1

Pід час канонізаційної меси папа Франциск виступив із проповіддю, в якій зазначив, що Ян XXIII – це папа послуху Святому Духові, а Ян Павло II – папа Сімей. Він також підкреслив: «нові святі були священиками, єпископами і папами двадцятого століття. Вони зазнали його трагедій, але не були ними пригнічені. Сильнішим у них був Бог; сильнішою була віра в Ісуса Христа, Спасителя людини і Господа історії; сильніше в них було Боже Милосердя».

Кароль Войтила – поляк (1978-2005), який, ставши папою, отримав ім'я Ян Павло II. Керований Христовою Любов'ю, він повністю віддався під опіку Богородиці і присвятив своє життя справам Людини. Він втішав сумних і зневірених, будовав мости взаєморозуміння і ніс слова примирення людям різних віровизнань у всьому світі. Вчення Яна Павла II мало на меті одне – любов до Христа і через Його Євангеліє твордову кращого світу. Він любив людей і будовався про всіх, навчав, як жити та помирати. Шлях, на який він вказує всім віруючим людям, нелегкий, але завдяки важкому вибору можна піднятися в політ

до духовного, морального і матеріально-го відновлення.

Анжело Джузеппе Ронкалі – італієць, який, незважаючи на свій короткий понтифікат (1958-1963), вважається одним із найвидатніших пап в історії Церкви. Ян XXIII передусім відомий як ініціатор II Ватиканського Собору. «Добрий папа», як його називали, був перш за все людиною особистих чеснот, скромності та покори, з неперевершеним почуттям гумору. У «Щоденнику душі», який він написав, бачимо християнина, який любить Бога, сторониться гріха і прихильно ставиться до всіх людей, незважаючи на їхні погляди чи віру. Особливою рисою, яка виділяла його серед інших, був надзвичайний спокій, що передавався людям. «Сумний священик не може бути добрим священиком», – часто говорив папа. У щоденних зусиллях він дозволяв, щоб Святий Дух формував його день за днем.

Обидва залишили людям великий заповіт. Завдяки послуху Святому Духові, несли в собі велику силу Віри, Надії і Любові та всіх нею обдаровували.

Opr. Ядвіга DEMCZUK

Маму Святого!

27 kwietnia Polacy świętowali kanonizację Jana Pawła II. A jak uroczystości wyglądały w Lublinie?

Lublin może poszczycić się szczególnymi związkami z Wielkim Polakiem. Biskup Karol Wojtyła wykładał m.in. teologię, etykę i filozofię na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim, który obecnie nosi jego imię. Papież odwiedził również miasto w czasie jednej ze swoich pielgrzymek do Polski. Wizyta miała miejsce 9 czerwca 1987 roku i pozostawiła po sobie wielki ślad w postaci tablic pamiątkowych, zdjęć i pomników.

Lublinianie, którzy w niezwykły sposób czczą Świętego, pamiętali o nim w dzień kanonizacji, a także kilka tygodni przed nią. Jeszcze w marcu Katolicki Uniwersytet Lubelski zaprezentował film o pobycie i pracy Karola Wojtyły na uczelni. W kościołach odmawiano nowenny oraz inne modlitwy poprzedzające uroczystość, natomiast 27 kwietnia przy parafiach zorganizowano wspólne oglądanie transmisji z Watykanu. W kościołach odprawiono msze dziękczynne, nie obyło się również bez licznych koncertów czy programów artystycznych. W różnych częściach miasta, na przystankach autobusowych czy w komunikacji miejskiej, rozwieszono tablice z cytatami Jana Pawła II w ramach akcji «Lublin czyta Papieża». W czasie świąt majowych będzie można nieodpłatnie skorzystać ze zwiedzania miasta z przewodnikiem szlakiem Ojca Świętego. Niebawem z Rzymu powrócą autokary skrzętnie wypełnione pielgrzymami, powróci również pan Adam Uliczny, którzy poszedł na kanonizację... na piechotę! Wyruszył 16 marca i przez 38 dni przebył ponad cztery miliony kroków. Jak widać, Lublin nie zapomniał o swoim Świętym Rodaku.

Agnieszka BĄDER

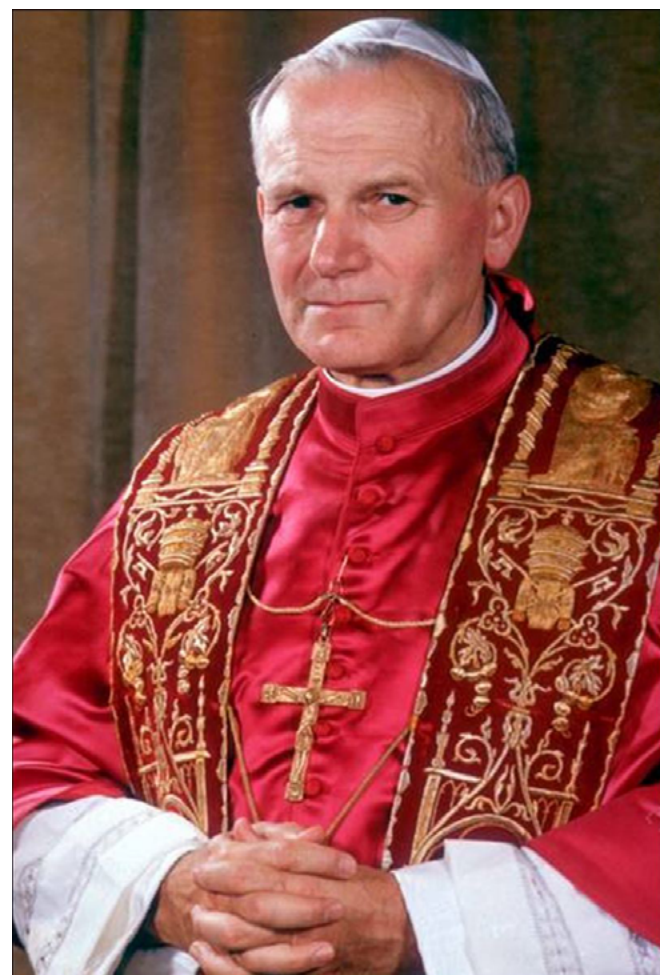
Маємо Святого!

27 квітня поляки святкували канонізацію Яна Павла II. Якими ж були урочистості в Любліні?

Люблін може пишатися особливими зв'язками з Великим Поляком. Єпископ Кароль Войтила викладав теологію, етику та філософію в Люблінському католицькому університеті, котрий носить нині його ім'я. Також Папа відвідав місто під час однієї зі своїх подорожей до Польщі. Візит відбувся 9 червня 1987 року і залишив помітний слід у вигляді пам'ятних таблич, фотографій і пам'ятників.

Любліняни, котрі особливим чином вшановують Святого, пам'ятали про нього не тільки в день канонізації, але й раніше. Ще в березні Люблінський католицький університет представив фільм про перебування і роботу Кароля Войтили в цьому навчальному закладі. У костелах читали молитви, котрі передували урочистостям, а 27 квітня при парафіях було організовано спільний перегляд трансляції з Ватикану. У костелах були відправлені подячні молебні, не обійшлося й без численних концертів і мистецьких програм. У рамках акції «Люблін читає Папу» в різних частинах міста, на автобусних зупинках та в міському транспорті були повішені таблички з цитатами Яна Павла II. Під час травневих свят можна буде безкоштовно пройти містом з екскурсоводом шляхом Святого Отця. Незабаром із Риму повернуться автобуси, переповнені паломниками, повернеться також Адам Улічний, котрий вирушив на канонізацію пішки! Він розпочав шлях 16 березня і впродовж 38 днів зробив понад чотири мільйони кроків. Як бачимо, Люблін не забув про свого Святого земляка.

Аґнешка БОНДЕР

Папез nominował biskupa Witalija Skomarowskiego na ordynariusza diecezji łuckiej Папа призначив єпископа Віталія Скомаровського ординарієм Луцької дієцезії

Nowym ordynariuszem diecezji łuckiej został Witalij Skomarowski, dotychczasowy biskup pomocniczy diecezji kijowsko-żytomierskiej.

Новим ординарієм Луцької дієцезії став Віталій Скомаровський, дотеперішній єпископ-помічник Києво-Житомирської дієцезії.

Biskup Witalij Skomarowski w zarządzaniu diecezją łucką zastąpił biskupa Stanisława Szynkora, który w lipcu 2012 roku został nominowany na administratora tej diecezji. Biskup Stanisław Szynkoradiuk obecnie pełni obowiązki ordynariusza diecezji charkowsko-zaporozkiej.

Witalij Skomarowski urodził się 30 grudnia 1963 r. w miasteczku Berdyczów Obwodu Żytomierskiego. 27 maja 1990 roku w Rydze został wyświęcony na kapłana. W latach 1990-1991 pełnił obowiązki wikariusza parafii św. Barbary w Berdyczowie. W latach 1991-1995 był proboszczem parafii w Sumach. W latach 1995-2000 sprawował obowiązki kanclerza Kurii Diecezjalnej w Żytomierzu i proboszcza Katedry Żytomierskiej. W latach 2000-2002 piastował funkcję wicerektora Wyższego Seminarium Duchownego w Worzele. Od 2002 do 2012 roku był rektorem tego seminarium.

7 kwietnia 2003 roku papież Jan Paweł II nominował ks. Witalija Skomarowskiego na biskupa pomocniczego diecezji kijowsko-żytomierskiej, a 7 czerwca 2003 roku metropolita lwowski, kardynał Marian Jaworski w Żytomierzu konsekrował ks. Witalija na biskupa. Od 2011 roku biskup Witalij Skomarowski pełnił obowiązki biskupa pomocniczego diecezji kijowsko-żytomierskiej.

www.credo-ua.org

Владика Віталій Скомаровський заступив у керуванні Луцькою дієцезією єпископа Станіслава Широкоградюка, який у липні 2012 року був призначений її адміністратором. Єпископ Станіслав Широкоградюк був призначений ординарієм Харківсько-Запорізької дієцезії.

Віталій Скомаровський народився 30 грудня 1963 р. у м. Бердичеві Житомирської області. 27 травня 1990 року в Ризі був рукоположений у священики. У 1990-1991 рр. працював вікарієм у парафії Св. Варвари в Бердичеві. У 1991-1995 рр. – настоятель парафії в Сумах. У 1995-2000 рр. – канцлер дієцезіальної Курії в Житомирі та настоятель Житомирської катедрі. У 2000-2002 рр. – віце-ректор Вищої духовної семінарії у Ворзелі. Із 2002 по 2012 рр. був ректором семінарії.

7 квітня 2003 року Папа Ян Павло II призначив Віталія Скомаровського єпископом-помічником Київсько-Житомирської дієцезії, а 7 червня 2003 року львівський митрополит, кардинал Мар'ян Яворський у Житомирі рукоположив о. Віталія в єпископи. Із 2011 року Віталій Скомаровський був єпископом-помічником Києво-Житомирської дієцезії.

www.credo-ua.org

Informacje Lubelskie

■ Rondo u zbiegu ulic Pancerniaków i Grenadierów w Lublinie otrzymało imię Pelagii Majewskiej. Uchwałę w tej sprawie podjęli radni Lublina. Pelagia Majewska była pierwszą w Polsce i na świecie kobietą uhonorowaną najwyższym szybowcowym odznaczeniem Medalem Lilienthalla. W Lublinie mieszkała przez kilka lat po zakończeniu II wojny światowej. Była 7-krotną rekordzistką świata oraz 21-krotną rekordzistką Polski.

■ Polska Giełda Pracy – Spółka z o.o. otrzymała wyłączność na terenie Lubelszczyzny werbowania chętnych do pracy hotelarskiej za granicą. Pierwszy etap szkolenia to rozległe szkolenie w hotelach na Cyprze. Uczestnik musi znać język angielski w stopniu podstawowym i mieć zainteresowania pracą w hotelach. Główne kierunki szkolenia to kelner, kucharz, barman, pokojówka, recepcjonista. Organizator zapewnił chętnym bezpłatne szkolenie oraz wynagrodzenia minimum 600 euro miesięcznie. Ta oferta spotkała się w Lubelskiem z ogromnym zainteresowaniem. Tysiąc miejsc stażowych zostało błyskawicznie «obsadzonych».

■ W tym roku przed restauracjami czy kawiarniami na Krakowskim Przedmieściu, na lubelskim Starym Mieście, nie będzie tak zwanych podestów. Stoliki i krzesła ustawili się bezpośrednio na chodniku. Wyjątki będą stanowić ulice położone na wznesieniach. Miejsca architektki twierdzą, że z podestów trzeba było zrezygnować, bo nie pasują do krajobrazu miasta.

■ Aż 800 psów 160 ras prezentowano w Lublinie na 51-szej Krajowej Wystawie Psów Rasowych. Były owczarki szetlandzkie, rasowe psy z Flandrii, polskie ogary. Psy urzekały urodą oraz wyszkoleniem, imponowały ludziom swoją inteligencją. Trudno było dawać czworonogom nagrody, bo niemal każdy pies na nią zasługiwał. Na szczęście nagród było wiele toteż wszyscy byli zadowoleni. «Psia» prezentacja urody cieszyła się olbrzymim zainteresowaniem Lublinian i licznych przyjezdnych z kraju i zagranicy, np. wiele osób przyjechało z Ukrainy.

■ Lublin ma 23 miasta partnerskie. Tuż przed tegorocznymi świętami wielkanocnymi podczas uroczystości związanych z 60-leciem powstania Teatru im. Andersena podpisano umowę partnerska Lublina z tureckim miastem Nilufer. Podpisanie umowy wiąże się z obchodami 600-lecia nawiązania stosunków polsko-tureckich.

■ O co najmniej milion ton węgla więcej zamierza w tym roku wydobyć Kopalnia Węgla Kamiennego w Bogdance. Jak dotąd wydobywanie jest pomyślne. W pierwszym kwartale Bogdanka wydobyla o 10% więcej węgla, aniżeli w tym samym okresie ubiegłego roku i o 6% więcej, niż w ostatnim kwartale ubiegłego roku. Górnicy z Bogdanki mówią, że jeśli nie pojawią się jakieś nieprzewidziane nowe trudności geologiczne, to w tym roku wydobędą 10 milionów ton węgla, wobec 8 milionów i 350 tysięcy ton węgla w 2013 roku.

■ 70 lat mija od utworzenia w Kozłowie Muzeum – Pałacu. Było to pierwsze powojenne muzeum w Polsce. Kozłówka jest doskonałą kopią bytowania rodzin arystokratycznych, w tym przypadku Rodu Zamoyskich. W jubileuszowym roku odbędzie się w Kozłowie wiele ciekawych imprez: wystawy czasowe, koncerty, spektakle teatralne, konkursy. Pierwszą wystawę, otwarto tuż przed świętami wielkanocnymi. Eksponowane są grafiki Barbary i Stanisława Bałdygów. Przypuszczalnie w tym roku padnie rekord frekwencji zwiedzających. Dotychczasowy wynosi 250 tysięcy zwiedzających z kraju i zagranicy.

■ Władze miejskie zamierzają od lipca b.r. skierować ruch ciężkich TIR-ów poza Lublin, przez obwodnicę. TIR-y wyprowadzono dotąd i to z powodzeniem, w Warszawie, Toruniu, Poznaniu i we Wrocławiu. Z pewnością miasta te odetchnęły czystszy powietrzem i lepiej «słyszą». Pozbycie się wątpliwych «partnerów» w rodzaju ciężkich, przeważnie 16-tonowych pojazdów, to duża ulga dla mieszkańców.

■ Od 25 kwietnia trysnęły w górę lubelskie fontanny, które wyłączono na okres jesienno – zimowy. Miasto dzięki temu jest jakby wiosenne, żywsze, młodsze. Tryska fontanna na Placu Wolności, u zbiegu ulic Narutowicza i Okopowej, przy Ogrodzie Saskim i wreszcie najbardziej okazała, na Placu Litewskim.

■ Lublinianie uczcili 74-tą rocznicę zbrodni katyńskiej. Kwiaty, wieńce zostały złożone przed Pomnikiem Zbrodni Katyńskiej przy ulicy Głębokiej w Lublinie. Zapalono liczne znicze. Wiosną 1940 roku Związek Radziecki z rozkazu Stalina, wymordował blisko 22 tysiące obywateli polskich, głównie oficerów Wojska Polskiego. Władze radzieckie przez wiele lat ukrywały prawdę o tym morderstwie, głosząc, że jest to zbrodnia niemiecka.

Adam TOMANEK

Люблінська інформація

■ Рондо на перетині вулиць Панцерняків і Гренадєрів у Любліні назвали на честь Пелагії Маєвської. Рішення про це прийняли депутати міської ради Любліна. Маєвська була першою в Польщі та світі жінкою, котру було нагороджено найвищою відзнакою планеристів – медаллю Лілієнталя. У Любліні вона прожила кілька років після Другої світової війни. Була 7-разовою рекордсменкою світу, а також 21-разовою рекордсменкою Польщі.

■ Фірма «Польський ринок праці» отримала виключне право приймати на роботу в закордонні готелі тих, хто проживає на території Люблінщини. Перший етап навчання – це розширене стажування в готелях Кіпру. Учасник мусить знати англійську мову на початковому рівні та бути зацікавленим роботою в готелях. Головні напрямки навчання – офіціант, кухар, бармен, покоївка, працівник рецепції. Організатор гарантує безкоштовне навчання та винагороду мінімум 600 євро на місяць. Така пропозиція викликала велике зацікавлення на Люблінщині. Тисяча місць для стажистів були заповнені блискавично.

■ У нинішньому році перед ресторанами та кав'ярнями на Краківському передмісті, у Старому місті Любліна не буде так званих платформ. Столики та стільці встановлять безпосередньо на бруку. Винятки становитимуть тільки вулиці, розташовані на схилах. Місцеві архітектори твердять, що від платформ необхідно відмовитися, бо вони не личать краєвиду міста.

■ Аж 800 собак 160 видів перебували в Любліні на 51-ій Національній виставці породистих собак. Були шотландські вівчарки, породисті собаки із Фландрії, польські гончі. Собаки зачарували красою та вишолом, вражали людей своїм розумом. Важко було давати чотириногим нагороди, бо практично кожна собака на неї заслуговувала. На щастя, нагород було багато, тому всі були задоволені. «Собака» презентація краси викликала великий інтерес люблінян і численних приїжджів із країни та закордоння, наприклад, багато осіб приїхало з України.

■ Люблін має 23 міста-партнери. Безпосередньо перед цьогорічними Великодніми святами, під час святкувань, пов'язаних із 60-річчям появи Театру ім. Андерсена, було підписано партнерський договір між Любліном та турецьким містом Нілуфер. Підписання договору пов'язане з відзначенням 600-ліття початку польсько-турецьких стосунків.

■ На понад мільйон тонн більше вугілля має намір видобути в нинішньому році шахта в Богданці. Донині видобуток здійснюється на високому рівні. У першому кварталі Богданка видобула на 10% більше вугілля, ніж за цей же період минулого року і на 6% більше, ніж в останньому кварталі 2013 року. Шахтарі з Богданки говорять, що якщо не з'являться якісь непередбачувані нові геологічні труднощі, то в нинішньому році видобудуть 10 мільйонів тонн вугілля, в порівнянні з 8 мільйонами 350 тисячами тонн вугілля у 2013 році.

■ 70 років минає від утворення музею-палацу в Козлувці. Це був перший післявоєнний музей у Польщі. Козлувка – досконала копія того, як жили аристократичні сім'ї, зокрема рід Замойських. Протягом ювілейного року в Козлувці відбудеться багато цікавих заходів: періодичні вистави, концерти, театральні спектаклі, конкурси. Першу виставу проведено безпосередньо перед Великодніми святами. На ній експонувалися графічні роботи Барбари і Станіслава Балдигів. Очікується, що в нинішньому році буде побито рекорд кількості відвідувачів. Дотеперішній становить 250 тисяч відвідувачів із Польщі та закордону.

■ Міська влада має намір від липня нинішнього року скерувати рух важких вантажівок поза межі Любліна, через об'їзну дорогу. TIR-и успішно «виведено» за межі міста у Варшаві, Торуні, Познані та Вроцлаві. Ці міста почали «дихати» чистішим повітрям і краще «чути». Вони позбулися сумнівних «партнерів» у вигляді важких, переважно 16-тонних, транспортних засобів. Це велике полегшення для мешканців.

■ Із 25 квітня почали працювати люблінські фонтани, які були виключеними на осінньо-зимовий період. Завдяки цьому місто стало весняним, жвавішим і молодшим. Фонтани функціонують на площі Вольності, на перехресті вулиць Нарutowicza та Окопової, в Огороді Саському і на Литовській площі.

■ Любліняни вшанували 74-у річницю Катинської трагедії. Біля пам'ятника Катинської трагедії на вулиці Глембокій у Любліні було покладено квіти та вінки, запалено численні лампадки. Навесні 1940 року Радянський Союз за наказом Сталіна знищив майже 22 тисячі польських громадян, переважно офіцерів Польського війська. Радянська влада впродовж багатьох років приховувала правду про цю трагедію, називаючи її німецьким злочином.

Адам ТОМАНЕК

Kongres Inicjatyw Europy Wschodniej 2014 Конгрес ініціатив Східної Європи – 2014

Яeszcze nie opadły emocje po ubiegłorocznej, drugiej edycji Kongresu Inicjatyw Europy Wschodniej, a już pojawiły się informacje o kolejnej. Wydarzenie zapowiada się niezwykle interesująco, szczególnie iż w poprzednich latach cieszyło się sporym zainteresowaniem polskich i zagranicznych gości.

III edycja KIEW odbędzie się w dniach 2-4 października 2014 roku w Lublinie. Do 15 września potrwa rejestracja uczestników, lecz dla osób potrzebujących zaproszenia do otrzymania wize, termin ten jest skrócony do 22 sierpnia.

Celem przedsięwzięcia jest rozwijanie dialogu na temat wyzwań i problemów zachodzących w Europie Środkowo-Wschodniej oraz podsumowanie dziesięcioletniego członkostwa Polski w Unii Europejskiej. Partnerem KIEW jest Minister Spraw Zagranicznych RP. Dodatkowo, podczas tegorocznej edycji, można, po raz kolejny, zgłosić swój udział w konkursie na najlepsze projekty współpracy transgranicznej.

Formularz zgłoszeniowy, program imprezy, materiały do pobrania i inne niezbędne informacje znajdują się na stronie wydarzenia: www.kongres.lublin.eu, natomiast wszelkie uwagi, pytania, sugestie czy propozycje tematów paneli dyskusyjnych można kierować pod adres mailowy: kongres@lublin.eu.

Organizatorami przedsięwzięcia są, jak w latach ubiegłych, Miasto Lublin oraz Urząd Marszałkowski Województwa Lubelskiego. W czasie KIEW wszelkie dyskusje i prezentacje będą tłumaczone na języki polski, angielski i rosyjski.

Pierwszy KIEW odbył się w 2012 roku i był rozwinięciem inicjatywy, która odbyła się rok wcześniej – Kongresu Kultury Partnerstwa Wschodniego.

Agnieszka BADER

Ще не вляглися емоції після минулорічного Конгресу ініціатив Східної Європи, котрий проводився вдруге, а вже з'явилася інформація про наступну зустріч. Передбачається, що вона буде надзвичайно цікавою, оскільки в попередні роки відзначалася великим зацікавленням польських та закордонних гостей.

Третій КІСЕ відбудеться 2-4 жовтня 2014 року в Любліні. До 15 вересня триватиме реєстрація учасників, а для осіб, які потребують запрошення для отримання візи, цей термін скорочено до 22 серпня.

Мета заходу – розвиток діалогу на тему викликів та проблем, що стоять перед Центрально-Східною Європою, а також підведення підсумків десятирічного членства Польщі в Європейському Союзі. Партнером КІСЕ є міністр закордонних справ РП. Під час цьогорічного Конгресу можна знову подати заявку на участь в конкурсі найкращих проектів транскордонної співпраці.

Формуляр-заявка, програма заходу, матеріали з попередніх конгресів та інша необхідна інформація знаходяться на Інтернет-сторінці проекту: www.kongres.lublin.eu, а всі зауваження, запитання, рекомендації та пропозиції тем для дискусійних секцій можна надсилати на електронну адресу: kongres@lublin.eu.

Організаторами заходу є, як і в минулі роки, місто Люблін та керівництво Люблінського воєводства. Під час КІСЕ всі дискусії і презентації будуть перекладатися на польську, англійську та російську мови.

Перший КІСЕ відбувся у 2012 році і став продовженням Конгресу культури Східного партнерства, котрий відбувся роком раніше.

Агнешка БОНДЕР

Rosja Putina niechcący reanimowała NATO

Po brutalnej interwencji Rosji na Ukrainie kolejne państwa szukają w sojuszu gwarancji bezpieczeństwa.

Decyzje o zaproszeniu nowych państw, na razie z Bałkanów, NATO podejmie już we wrześniu na szczycie w Newport. Ale renesans paktu spowodowany rosyjskim zagrożeniem ma o wiele szerszy wymiar.

Podczas jesiennoego szczytu przywódcy państw należących do paktu mają zatwierdzić znaczące zmiany w dotychczasowej strategii obronnej sojuszu. Zamiast interwencji w odległych regionach świata ponownie priorytetem ma być obrona krajów członkowskich zgodnie z artykułem 5. traktatu waszyngtońskiego. O taką zmianę akcentów Polska walczyła bezskutecznie przez 15 lat. Doprowadziła do niej dopiero agresywna polityka Kremla.

– Spodziewam się opracowania nowych planów wojskowych na wypadek agresji na kraje NATO ze strony Rosji – przyznaje Jan Techau.

Dla Kremla jeszcze bardziej niepokojąca jest jednak nasilająca się debata w Szwecji o przystąpieniu kraju do sojuszu. Za takim rozwiązaniem opowiada się konserwatywny premier Fredrik Reinfeldt. Co prawda żadne decyzje nie zapadną przed wrześniowymi wyborami do parlamentu, ale już teraz Sztokholm zawarł umowę z NATO o przyjęciu pomocy sojuszu w razie ataku Rosji. Szwedzki rząd zapowiedział także zasadnicze zwiększenie wydatków na obronę. Przykład Sztokholmu jest zaraźliwy.

Rzeczpospolita

Путінська Росія неочікувано реанімувала НАТО

Після інтервенції Росії в Україну чергові країни шукають в Альянсі гарантії безпеки.

Рішення про запрошення нових країн, поки що з Балкан, НАТО прийме вже у вересні на саміті в Ньюпорті. Проте відродження пaktu, викликане російською загрозою, має набагато ширший вимір.

Під час осіннього саміту керівники країн, які належать до пaktu, мають затвердити серйозні зміни в дотепершній оборонній стратегії Альянсу. Замість інтервенції у відлгглих регіонах світу, відповідно до статті 5 Вашингтонського договору, пріоритетом знову має стати оборона країн-членів НАТО. За таку зміну акцентів Польща безрезультатно боролася впродовж 15 років. Спричинила її тільки агресивна політика Кремля.

– Сподіваюся, що будуть розроблені нові військові плани на випадок агресії Кремля щодо країн НАТО, – зізнається Ян Техау.

Проте Кремль ще більш занепокоєний тим, що у Швеції щораз голосніше говорять про вступ країни до Альянсу. За таке рішення виступає консервативний прем'єр-міністр Фредрік Рейнфельдт. До вересневих парламентських виборів жодних рішень щодо вступу не прийматимуть, проте вже зараз Стокгольм уклав договір із НАТО про надання Альянсом допомоги у випадку нападу Росії. Шведський уряд передбачив також серйозне збільшення видатків на оборону.

Rzeczpospolita

Амерыканіе wycofują swój okręt z Morza Czarnego

Амерыканський нисzczител Donald Cook opuścił Morze Czarne. Okręt wysłano w ten region, aby uspokoić sojuszników i partnerów USA, zaniepokojonych zajęciem Krymu przez Rosję – poinformowały służby prasowe marynarki wojennej USA w oficjalnym komunikacie.

«Obecność Donalda Cooka (na Morzu Czarnym) stanowi przykład zaangażowania marynarki wojennej USA w poprawę wspólnych zdolności operacyjnych na morzu, stanowiących filar NATO, przy jednoczesnym zademonstrowaniu sił amerykańskich i sojuszniczych i ich zdolności do zaimanifestowania obecności we właściwy sposób, we właściwym miejscu i właściwym czasie» – głosi komunikat marynarki USA.

Okręt, który jest wyposażony w nowoczesny system antyrakietowy Aegis, uczestniczył na Morzu Czarnym w manewrach wraz z jednostkami marynarki wojennej Rumunii oraz amerykańską fregatą USS Taylor.

Podczas ćwiczeń na Morzu Czarnym rosyjski myśliwiec Su-24 dwunastokrotnie przelatywał na niskiej wysokości nad okrętem USA. Pentagon potępił takie postępowanie w czasie zwiększonego napięcia w stosunkach USA-Rosja w związku z Ukrainą. Określił je jako «provokacyjne i nieprofesjonalne działanie, które jest niezgodne z wcześniejszymi porozumieniami na temat interakcji między wojskami» USA i Rosji.

Po wypłynięciu Donalda Cooka, marynarkę wojenną USA na Morzu Czarnym reprezentować będzie USS Taylor.

Donald Cook to pierwszy z czterech amerykańskich niszczycieli, które będą kluczowym elementem tarczy antyrakietowej NATO w Europie.

Tvn.24

Американці забирають свій корабель із Чорного моря

«Американський есмінець «Дональд Кук» залишив Чорне море. Корабель був висланий у цей регіон, щоб заспокоїти союзників і партнерів США, занепокоєних захопленням Росією Криму», – поінформували прес-служби військового флоту США в офіційному повідомленні.

«Присутність «Дональда Кука» (в Чорному морі) становить приклад ангажування воєнного флоту США в покращення спільних операційних дій на морі, що становлять основу НАТО, при одночасній демонстрації американських та союзних сил, а також їхньої здатності відповідним чином, у відповідному місці та часі заявити про свою присутність», – ідеться в повідомленні флоту США.

Корабель, який обладнано сучасною антиракетною системою «Aegis», взяв участь у навчаннях на Чорному морі разом із підрозділами військового флоту Румунії та американським фрегатом «USS Taylor».

2014 | NATO SCOPE

Під час навчань на Чорному морі російський винишувач «Су-24» дванадцять разів пролітав на низькій висоті на кораблем США. Пентагон засудив такі дії в період підвищеної напруги у відносинах США-Росія через події в Україні. Окреслив їх як «провокативні та непрофесійні дії, що не відповідають попереднім домовленостям щодо інтеракції між військами» США та Росії.

Після відбуття «Дональда Кука» військовий флот США в Чорному морі буде представляти «USS Taylor».

«Дональд Кук» – це перший із чотирьох американських есмінциів, які будуть ключовим елементом антиракетного щиту НАТО в Європі.

Tvn24.pl

Myśliwce trzech państw NATO przechwyciły rosyjskie bombowce

Holendrzy, Brytyjczycy i Duńczycy podrywali swe myśliwce, gdy para rosyjskich bombowców zbliżała się do ich przestrzeni powietrznej nad Morzem Północnym.

Myśliwce tych trzech krajów NATO eskortowały rosyjskie maszyny, dopóki te nie zmieniły kursu. Holendrzy zidentyfikowali je jako Tu-95 (w nomenklaturze NATO – Bear); te bombowce strategiczne dalekiego zasięgu mogą przenosić broń nuklearną.

Holenderskie ministerstwo obrony wydało oświadczenie, w którym przypomniano, że takie incydenty już się zdarzały, ostatnio 21 marca, a przedtem 10 września zeszłego roku.

Rzeczniczka brytyjskiego resortu obrony podkreśliła, że rosyjskie samoloty przez cały czas znajdowały się w międzynarodowej przestrzeni powietrznej.

Reuters pisze, powołując się na opinie ekspertów, że Rosjanie wykonują takie loty, «by przypomnieć światu o swej potęgze wojskowej i żeby testować systemy obrony przeciwlotniczej innych krajów».

Rmf24.pl

Винищувачі трьох кран НАТО перехопили російських бомбардувальників

Голландці, британці та данці піднімали в небо свої винищувачі, коли пара російських бомбардувальників наближалася до їхніх повітряних просторів над Північним морем.

Винищувачі цих трьох країн НАТО супроводжували російські машини, допоки вони не змінили курсу. Голландці ідентифікували їх як «Ту-95» (за кодифікацією НАТО: Bear — «Ведмідь»). Ці стратегічні далекосяжні бомбардувальники можуть нести на борту ядерну зброю.

Голландське міністерство оборони виступило із заявою, в якій нагадало, що такі інциденти вже повторювалися: востаннє 21 березня, а перед тим – 10 вересня минулого року.

Прес-секретар британського оборонного відомства підкреслила, що російські літаки впродовж усього часу знаходилися в міжнародному повітряному просторі.

«Reuters» пише, посилаючись на думки експертів, що росіяни виконують такі польоти, «щоб нагадати світові про свою військову потугу, а також, щоб тестувати протиповітряну систему інших країн».

Rmf24.pl

Амерыканські командоси прyliecieli на Łotwę

Kompania 150 amerykańskich żołnierzy ze 173. Brygady Powietrznodesantowej przyleciała w piątek do bazy w Aдаži w pobliżu Rygi na Łotwie – poinformowała premier tego kraju Laimdota Straujuma. Амерыканіе będą stacjonować na Łotwie co najmniej do końca roku.

Waszyngton wzmoцnił zaangażowanie w Europie w związku z wydarzeniami na Ukrainie i napięciem na linii Moskwa-Kijów.

– W bazie Адажи powitalam jednostkę amerykańską przybyłą na ćwiczenia wojskowe. Jesteśmy bardzo zadowoleni, że Łotwa i USA są bliskimi sojusznikami – powiedziała łotewska premier po spotkaniu w Rydze z szefem estońskiego rządu Taavim Roivasem.

Waszyngton poinformował o decyzji wysłania na ćwiczenia w Polsce i krajach bałtyckich 600 żołnierzy, w ramach zobowiązania USA do ochrony sojuszników z NATO, zaniepokojonych działaniami Moskwy na Ukrainie.

Tvp.info

Американські десантники прилетіли в Латвію

«150 американських солдатів зі 173 повітряно-десантної бригади прилетіли в п'ятницю на базу в Адажі поблизу Риги, що в Латвії», – поінформувала прем'єр-міністр цієї країни Лаймдота Страуяма. Американці будуть перебувати в Латвії щонайменше до кінця року.

Вашингтон зміцнив свої сили в Європі у зв'язку з подіями в Україні і напругою на лінії Москва-Київ.

– На базі в Адажі я привітала американський підрозділ, що прибув на військові навчання. Ми дуже задоволені, що Латвія та США є близькими союзниками, – сказала латвійська прем'єр-міністр після зустрічі в Ризі з керівником естонського уряду Таавім Ройвасем.

Вашингтон повідомив про рішення вислати на навчання в Польщу та Балтійські країни 600 солдатів у рамках зобов'язання США захищати союзників із НАТО, занепокоєних діяльністю Москви в Україні.

Tvp.info

Rosja nasila działalność szpiegowską w Niemczech

Rosyjska służba wywiadu zagranicznego nasiliła działalność szpiegowską na terenie Niemiec – podała niemiecki tygodnik «Welt am Sonntag». Rosyjscy агенти werbują współpracowników niemieckich polityków, fundacji i ministerstw.

«Żaden inny kraj nie traktuje działalności szpiegowskiej w Niemczech tak poważnie jak Rosja» – powiedział «Welt am Sonntag» szef Federalnego Urzędu Ochrony Konstytucji Hans-Georg Maassen.

Предstawiając się jako szeregowi pracownicy ambasady rosyjskiej w Berlinie, агенти nawiązują kontakty z osobami mającymi dostęp do informacji o NATO, Bundeswerze, UE czy też polityce energetycznej Niemiec. Zdaniem kontrwywiadu, po wyborach do Bundestagu we wrześniu 2013 roku rosyjskie służby zabiegają szczególnie o względy nowych parlamentarzystów, którzy po raz pierwszy zasiedli w ławach poselskich. W polu zainteresowania służb są też ich asystenci i współpracownicy.

Interia.pl

Росія посилює шпигунську діяльність у Німеччині

«Російська служба закордонної розвідки посилсила шпигунську діяльність на території Німеччини», – повідомив німецький тижневик «Welt am Sonntag». Російські агенти вербують співробітників німецьких політиків, фундацій та міністерств.

«Жодна інша держава не трактує шпигунську діяльність в Німеччині настільки серйозно, як Росія», – повідомляє виданню «Welt am Sonntag» керівник Федерального бюро охорони Конституції Ганс-Георг Маассен.

Представляючись рядовими працівниками російського посольства в Берліні, агенти нав'язують контакти з особами, що мають доступ до інформації про НАТО, Бундесвер, ЕС або енергетичну політику Німеччини. На думку контррозвідки, після виборів у Бундестазі у вересні 2013 року російські служби особливо дбають про контакти з новими парламентарями, які вперше опинилися на депутатських посадах. У полі зацікавлення служб перебувають також асистенти і співробітники.

Interia.pl

Rosyjskie manewry wojskowe w odpowiedzi na akcję władz w Kijowie

Wojska rosyjskie rozpoczęły manewry przy granicy z Ukrainą – poinformował minister obrony Rosji Siergiej Szojгу. Oznajmił, że władze w Kijowie «dały sygnał» do użycia broni wobec ludności cywilnej na wschodzie kraju i dlatego Moskwa musi реагувати. – Normalizacji sytuacji wokół Ukrainy nie sprzyjają również ogłoszone manewry wojsk NATO na terytorium Polski i państw bałtyckich. Jesteśmy zmuszeni do reakcji na taki rozwój sytuacji – powiedział Szojгу przed posiedzeniem kolegium resortu obrony.

Minister ogłosił, że zaczęły się manewry w graniczących z Ukrainą regionach Rosji. W ramach ćwiczeń «lotnictwo przeprowadzi loty w celu opracowania działań w rejonie granicy państwowej» – zapowiedział.

Według niego w operacji biorą udział ponad 11-tysięczne siły ukraińskie: oddziały Gwardii Narodowej, Służby Bezpieczeństwa oraz MSW Ukrainy, «a także bataliony ekstremistów z Prawego Sektora». Szojгу powiedział, że na granicy z Rosją «działają zmechanizowane grupy manewrowe przeznaczone do działalności dywersyjnej».

PAP

Російські військові навчання як відповідь на дії влади в Києві

«Російські війська розпочали навчання поблизу кордону з Україною», – повідомив міністр оборони Росії Сергій Шойгу. Він зазначив, що влада в Києві «дала сигнал» для використання зброї щодо цивільного населення на сході країни, тому Москва мусить реагувати. «Нормалізації ситуації навколо України не сприяють також оголошені навчання військ НАТО на території Польщі та Балтійських країн. Ми змушені реагувати на такий розвиток ситуації», – сказав Шойгу перед засіданням колегії оборонного відомства.

Міністр оголосив, що розпочалися навчання в прикордонних з Україною регіонах Росії. У рамках навчань «авіація проведе польоти з метою розробки плану дій у районі державного кордону», – запевнив він.

За його інформацією, в операції беруть участь українські сили, що нараховують понад 11 тисяч військових: загони Національної гвардії, Служби безпеки, МВС України, «а також батальйони екстремістів із Правого сектора». Шойгу сказав, що на кордоні з Росією «діють механізовані групи, завданням яких є диверсійна діяльність».

PAP

Swój do swoich

Pożegnaliśmy swojego Przyjaciela Anatola Sulika – człowieka, który od lat opiekował się polskimi cmentarzami na Wołyniu.

13 kwietnia 2014 roku rodzina i przyjaciele zgromadzili się w kościele p.w. Św. Anny w Kowlu. Na pogrzebie obecni byli także przedstawiciele: Konsulatu Generalnego RP w Łucku, polskich służb mundurowych, organizacji społecznych i kombatanckich. Po mszy świętej bliscy i przyjaciele wspominali zasługi i drogę życiową Anatola. Następnie kondukt żałobny ruszył na cmentarz. Padły słowa: «Swój do swoich»...

Anatol Sulik poświęcił swoje życie poszukiwaniu i odnawianiu polskich cmentarzy na Wołyniu. Odnajdywał, przede wszystkim, groby polskich policjantów poległych na służbie w latach 1919-39, żołnierzy poległych w kampanii wrześniowej, żołnierzy I Armii Wojska Polskiego, mogiły ofiar rzezi wołyńskiej, zapomniane polskie groby rodzinne. Szerzył również kulturę i tradycję polską na Wołyniu.

Był członkiem Stowarzyszenia Weteranów Polskich Formacji Granicznych, Opiekunem Miejsc Pamięci Narodowej, autorem książki «Cmentarz Polski w Kowlu». Odznaczono go Srebrnym Krzyżem Zasługi RP, Odznaką «Zasłużony dla Kultury Polskiej», Odznaką Jubileuszową Korpusu Ochrony Pogranicza. Pozostaną po nim wspomnienia.

Anatolu Suliku, Duchu Polesia i Wołynia, jesteś z nami!
Czuwaj!

Aleksander RADICA
Komendant Harcerskiego Hufca «Wołyń»

Свій до своїх

Ми попрощалися зі своїм Другом Анатолієм Суліком, котрий протягом багатьох років опікувався польськими кладовищами на Волині.

13 квітня 2014 року родина та друзі зібралися в костелі Святої Анни в Ковелі. На похороні були присутні також представники Генерального консульства РП у Луцьку, польських органів правопорядку та прикордонної служби, громадських і ветеранських організацій. Після богослужіння родичі та друзі згадували заслуги й життєву дорогу Анатолія. Потім похорон на процесію рушила на кладовище. Хтось сказав: «Свій до своїх»...

Анатолій Сулік присвятив своє життя пошукам та відновленню польських кладовищ на Волині. Він відшукував могили польських поліцейських, котрі загинули при виконанні службових обов'язків у 1919-39 роках, солдатів, що загинули у вересневій кампанії, солдатів 1-ї Армії Польського Війська, могили жертв Волинської різанини, забуті польські родинні поховання. Сприяв розвитку польської культури і традицій на Волині.

Краєзнавець був членом Товариства ветеранів польських прикордонних формацій, Опікуном місць національної пам'яті, автором книжки «Польський цвинтар у Ковелі». Анатолія Суліка нагороджено Срібним хрестом заслуги Республіки Польща, відзнакою «Заслужений діяч польської культури», ювілейною відзнакою Корпусу охорони прикордоння.

Анаталію Суліку, Духу Полісся і Волині, ти з нами!
Czuwaj!

Олександр РАДІЦА
Командант Загону харцерів «Волинь»

Nie żyje Tadeusz Różewicz Не стало Тадеуша Ружевіча

rok urodzenia
miejsce urodzenia
Radomsko 1921

так
na tej kartce
ze szkolnego zeszytu syna
mieści się mój życiorys (...)
T. Różewicz/ Z życiorysu

рік народження
місце народження
Радомско 1921

так
на цьому листку
зі шкільного зошита сина
вмістилась моя біографія (...)
Т. Ружевіч/ Із життяпису

24 kwietnia zmarł Tadeusz Różewicz (1921-2014), wybitny polski poeta, prozaik, dramaturg i scenarzysta, laureat wielu prestiżowych nagród literackich. Jego twórczość została przetłumaczona na 40 języków. Człowiek niezwykle skromny, rzadko pokazywał się publicznie, bardzo cenił swoją prywatność. Nie lubił rozgłosu, a rzeczywistość komentował tylko w swoich wierszach. Istniał i funkcjonował w świadomości kulturalnej i literackiej całego świata, ceniony za styl pisania i talent. Redaktor Elżbieta Sitek, wrocławska dziennikarka TVP, która była autorką licznych reportaży i filmów poświęconych Różewiczowi i miała okazję obserwować poetę przy pracy, podkreślała w 2011 roku w jednej z audycji jego wyjątkowość: «On z reguły pisał kilka wersji poszczególnych utworów (mówię o wierszach), poprawia je, zmienia, wykreśla. Kiedy się na to patrzy, to tak się człowiekowi wydaje, że to jest ta perfekcja, że do tego należy dążyć. Dla mnie to jest ideał artysty i poety».

Tadeusz Różewicz debiutował w 1947 r. tomem «Niepokój». Tam znalazł się jeden z najbardziej

rozpoznawalnych utworów «Ocalony», w którym bohater z trudną wojenną pamięcią, stara się uporządkować na nowo swój świat. Za pomocą chropawych, powściągliwych i ogołoconych ze zbędnych środków stylistycznych wierszy odrağowuje okrucieństwa wojny. I rodzi się na nowo jako człowiek i jako poeta.

W latach 50. XX wieku, ukazały się kolejne tomy wierszy Różewicza: «Pięć poematów» (1950), «Czas który idzie» (1951), «Wiersze i obrazy» (1952), «Równina» (1954). Poza napisaną w 1959 roku «Kartoteką» najsłynniejsze sztuki Różewicza, to m.in. «Białe małżeństwo», «Stara kobieta wysiaduje», «Odeście głodomora», «Pułapka», «Do piachu». Ostatnia większa publikacja Różewicza – «Kup kota w worku» – ukazała się w 2008 r. To zbiór wierszy i krótkich form prozatorskich.

Smutne to wydarzenie i wielka strata dla wiernych czytelników Mistrza Różewicza oraz dla narodowej i światowej kultury.

Opr. Jadwiga DEMCZUK

for. flickr.com_Marcin Biedrowski

24 kwietnia zmarł Тадеуш Ружевіч (1921-2014), видатний польський поет, прозаїк, драматург і сценарист, лауреат багатьох престижних літературних премій. Його творчість перекладена на 40 мов. Надзвичайно скромна людина, яка рідко з'являлася перед публікою, не виставляла на показ своє приватне життя. Поет не любив розголосу, а дійсність коментував лише у своїх віршах. Існував і функціонував у культурній та літературній свідомості всього світу, відомий своїм письменницьким стилем і талантом. Редактор Ельжбета Сітек, вrocławська репортерка каналу TVP, яка була автором численних репортажів і фільмів про Ружевіча та спостерігала як поет працював, у 2011 році в одній із програм підкреслювала його винятковість: «Як правило, він пише декілька версій окремих творів (ідеться про вірші), поправляє їх, змінює, щось викреслює. Коли за цим спостерігаєш, то здається, що це і є той перфекціонізм, якого потрібно досягати. Для мене це ідеал митця і поета».

Тадеуш Ружевіч дебютував у 1947 році збіркою «Неспокій». У ній був уміщений один із найвідомі-

ших його творів «Врятований» («Ocalony»), у якому герой, котрий має важкі воєнні спогади, старається наново впорядкувати свій світ. За допомогою шортстих, стриманих і неприкрашених надмірними стилістичними засобами віршованих рядків поет реагує на жахи війни. Він народжується заново як людина і поет.

У 50-их роках XX століття вийшли наступні поетичні збірки Ружевіча: «П'ять поем» (1950), «Час, що проходить» (1951), «Вірші й картини» (1952), «Рівнина» (1954). Окрім написаної в 1959 році «Картотеки», найвідомішими п'єсами Ружевіча вважають «Непорочний мар'яж», «Стара жінка висиджує», «Голодний іде геть», «Мишоловка», «У пісок». Одну з останніх найбільших публікацій, «Купи kota в мішку», Ружевіч видав у 2008 році. Це збірка поезій і коротких прозових форм.

Його смерть – це сумна подія і велика втрата для вірних читачів Майстра Ружевіча, для польської та світової культури.

Opr. Ядвіга ДЕМЧУК

Dzień Pamięci Ofiar Katyńskich

13 kwietnia to Dzień Pamięci Ofiar Katyńskich. Tego dnia 1943 roku Niemcy odkryli masowe groby żołnierzy w lesie pod Katyniem. To byli zamordowani strzałem w tył głowy polscy oficerowie, jeńcy wojenni wzięci do niewoli po agresji Związku Radzieckiego 17 września 1939 roku.

Winnymi okazali się najwyżsi rangą sowieckich działacze politycznych i urzędników KGB, na czele z Józefem Stalinem i Ławrentijem Berią. Katyń, Ostaszków, Kozielsk, Charków, Smoleńsk, Bykownia, Miednoje, Kuropaty zawsze Polakom będą kojarzyć się z tymi tragicznymi wydarzeniami.

W sobotę, 12 kwietnia w Szkole Polskiej w Kowlu odbyła się uroczystość poświęcona tej straszliwej zbrodni. Na uroczystości obecna była p. Beata Brzywczy – Konsul Generalny RP w Łucku, członkowie Towarzystwa Kultury Polskiej w Kowlu i rodzice uczniów.

Po odśpiewaniu hymnu, wszyscy obejrzeli krótki film obrazujący wydarzenia sprzed siedemdziesięciu czterech lat. Nauczyciel opowiedział o winnych tej zbrodni i przedstawił rys historyczny. Podkreślił, że zbrodnia katyńska jest zbrodnią wojenną, ludobójstwem i nie podlega przedawnieniu, choć rosyjska prokuratura orzekła inaczej, nikogo nie oskarżyła o zbrodnię i umorzyła śledztwo.

Uczniowie recytowali wiersze katyńskie, opowiedzieli o miejscach kaźni, zespół Kowel Band zaśpiewał piosenki «Piechotę», «Balladę katyńską», «Gdzie są kwiaty z tamtych lat», «Ostatni list».

Po skończonym programie rozmawiano jeszcze o wydarzeniach sprzed lat. Wiele osób było poruszonych przypomnieniem tej okrutnej zbrodni.

Przy tej okazji warto przypomnieć, że termin ludobójstwo wprowadził do Norymbergi człowiek, który stracił w czasie II wojny światowej 49 swoich bliskich – Rafał Lemkin.

Wiesław PISARSKI

День пам'яті катинських жертв

13 квітня – це День пам'яті катинських жертв. У цей день 1943 року німці знайшли масові поховання солдатів у лісі біля Катині (Смоленська область, Росія). Це були вбиті пострілом у потилицю польські офіцери, котрі потрапили в полон після нападу Радянського Союзу 17 вересня 1939 року.

Винними виявилися найвищі радянські політичні діячі та функціонери КДБ на чолі з Йосипом Сталіним і Лаврентієм Берією. Катинь, Осташков, Козельськ, Харків, Смоленськ, Биківня, Медноє, Курупати для поляків назавжди будуть пов'язані з цими трагічними подіями.

У суботу, 12 квітня, в пам'ять про цей жахливий злочин у Польській школі в Ковелі було проведено зустріч, у якій взяли участь Генеральний консул РП у Луцьку Беата Бживчи, члени Товариства польської культури в Ковелі та батьки учнів.

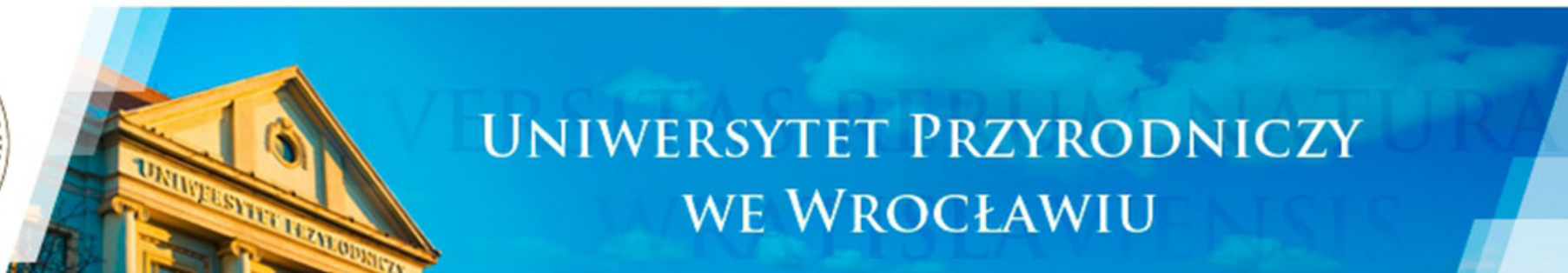
Після виконання гімну всі подивилися короткий фільм про події, котрі відбулися 74 роки тому. Учителі розповіли про цю трагічну сторінку історії та про винних у масовому вбивстві. Він підкреслив, що катинський злочин – це військовий злочин, геноцид, до якого не застосовується строк давності, хоча російська прокуратура вирішила інакше, нікого не звинувативши та припинивши слідство.

Учні декламували катинські вірші, розповідали про місця вбивств, творчий колектив «Ковель Бенд» заспівав пісні «Піхота», «Катинська балада», «Де квіти тих років», «Останній лист».

Після завершення заходу присутні розмовляли про події тих років. Багато осіб були вражені спогадами про цей жорстокий злочин.

Із цієї нагоди потрібно нагадати, що термін «геноцид» запровадив Рафал Лемкін, який втратив під час Другої світової війни 49 своїх близьких.

Вєслав ПІСАРСЬКИЙ

Stypendium im. Profesora Stanisława Tołpy dla studentów

Uniwersytet Przyrodniczy we Wrocławiu (UPWr) ma do zaoferowania trzy miejsca na studia stacjonarne rozpoczynające się w roku akademickim 2014/2015 (na dowolnie wybrany przez kandydata kierunek studiów na UPWr), w ramach fundowanego Stypendium im. Profesora Stanisława Tołpy.

Informacja o możliwych do wyboru kierunkach studiów dostępna jest na stronie internetowej UPWr – www.up.wroc.pl.

Kandydat – obywatel kraju z terenu byłego ZSRR – powinien być wyróżniającym się w nauce uczniem, wykazać się pochodzeniem polskim i znajomością języka polskiego potwierdzoną przez Konsulat RP oraz mieć dobrą opinię organizacji polonijnej z rejonu zamieszkania. Stypendium im. Profesora Stanisława Tołpy przeznaczone jest na pokrycie kosztów zakwaterowania i wyżywienia i jest przyznawane przez rektora UPWr co roku przez cały okres trwania studiów, pod warunkiem uzyskiwania przez stypendystę pozytywnych wyników w nauce.

Stypendium na rok akademicki 2014/2015 wynosi 900 zł miesięcznie. Koszty kształcenia stypendysty ponosi UPWr, natomiast koszty podróży z miejsca zamieszkania do Wrocławia i z powrotem, koszty ubezpieczenia zdrowotnego oraz ubezpieczenia od następstw nieszczęśliwych wypadków na czas pobytu w Polsce ponosi stypendysta.

Wniosek o przyznanie stypendium (wzór wniosku można pobrać na stronie internetowej UPWr oraz na www.monitor-press.com) wraz z wymaganymi załącznikami prosimy przesyłać na adres:

Uniwersytet Przyrodniczy we Wrocławiu
Dział Współpracy z Zagranicą
ul. Norwida 25/27,
50-375 Wrocław
fax: (+48) 71 328 48 49,
e-mail: dwz@up.wroc.pl

Termin składania wniosków - do 16 czerwca 2014 r.

Termin rozpatrzenia wniosków - do 5 lipca 2014 r.

Termin powiadomienia kandydata o wynikach rekrutacji - do 15 lipca 2014 r.

Stypendium im. Profesora Stanisława Tołpy dla studentów i naukowców

Stypendium im. Profesora Stanisława Tołpy, fundowane przez Uniwersytet Przyrodniczy we Wrocławiu, przeznaczone jest również dla młodych pracowników nauki w wieku do 35 lat z krajów byłego ZSRR na realizację staży krótkoterminowych (do 3 miesięcy) w Uniwersytecie Przyrodniczym we Wrocławiu.

Zgłoszenia kandydatów na stypendium naukowe przyjmowane są bezpośrednio na uniwersytecie każdego roku, na kolejny rok akademicki, na odpowiednich formularzach – do 15 maja roku poprzedzającego dany rok akademicki.

Kwalifikację kandydatów na stypendia przeprowadza Komisja ds. współpracy z zagranicą i regionem oraz stypendium im. Profesora Stanisława Tołpy, a decyzję o przyznaniu stypendium podejmuje rektor.

O wynikach rekrutacji kandydaci na stypendium naukowe informowani są niezwłocznie po otrzymaniu decyzji rektora.

Na stronie internetowej UPWr można pobrać formularz, który musi wypełnić kandydat na staż naukowy:

http://www.up.wroc.pl/wspolpraca/17876/stypendia_im_profesora_stanislaw_a_tolpy.html

We wniosku trzeba podać tabelaryczny życiorys (CV) zawierający w szczególności dane dotyczące edukacji, przebiegu kariery naukowej, stypendiów / staży / szkoleń za granicą, projektów badawczych, w których uczestniczył kandydat, znajomości języka obcego. Należy także podać listę publikacji oraz informację o planowanym pobycie:

a/ nazwa katedry /instytutu, w której/którym kandydat zamierza odbyć staż naukowy;

b/ planowany czas pobytu (w miesiącach);

c/ planowany termin przyjazdu;

d/ zwięzły opis prowadzonych obecnie prac badawczych oraz uzasadnienie celowości odbycia stażu w wybranej katedrze/instytucji. Przy aplikowaniu o stypendium na staż powyżej 1 miesiąca wymagany jest program badawczy uzgodniony i zaakceptowany przez kierownika katedry /instytutu na Uniwersytecie Przyrodniczym we Wrocławiu, w której/którym kandydat zamierza odbyć staż naukowy.

Do wniosku należy dołączyć:

- Zgodę instytucji zatrudniającej kandydata.
- Opinię kierownika jednostki zatrudniającej kandydata.
- Kserokopię paszportu (strona ze zdjęciem).

Wniosek wraz z załącznikami należy przesyłać na adres:

Uniwersytet Przyrodniczy we Wrocławiu

Dział Współpracy z Zagranicą

ul. Norwida 25, 50-375 Wrocław

fax: (048) 713284849,

e-mail: halina.wilczynska@up.wroc.pl, dwz@up.wroc.pl

Українська філологія в Любліні чекає на Вас

Університет Марії Кюрі-Склодовської – це найбільший державний вищий навчальний заклад у Східній Польщі, розташований у Любліні, – затишному місті різних культур і традицій. Якщо у Вас є атестат про середню освіту, Ви можете здобути диплом цього університету.

Пропонуємо Вам навчання на таких спеціальностях:

Українська мова в адміністративно-митному і туристичному обслуговуванні (бакалаврат, 3 роки)

У програмі навчання філологічні предмети, зокрема, українська мова, іноземна мова (західноєвропейська), друга слов'янська (до вибору російська, чеська, болгарська), а також предмети, що стосуються митного права, туристичного обслуговування, менеджменту.

Процес прийому в університет простий – необхідно зареєструватися в Інтернет-системі реєстрації кандидатів IRK (<https://irk.umcs.lublin.pl/>).

Детальну інформацію знайдете на веб-сторінці Університету: <http://umcs.pl/uk/ab-tur-nt,1597.htm>

Особи з Картою поляка навчаються безкоштовно і можуть подавати заяви на соціальну стипендію, матеріальну допомогу, спеціальні стипендії та ін.

Для майбутніх магістрів ми пропонуємо перекладацьку спеціальність (магістратура, 2 роки)

http://syjon-1.umcs.lublin.pl/merovingian/course/studies_plan/1959/

Процес прийому на дворічне магістерське навчання в університеті відбувається за тим же зразком, що і на навчання І рівня. Необхідно зареєструватися в Інтернет-системі реєстрації кандидатів IRK (<https://irk.umcs.lublin.pl/>).

Детальну інформацію знайдете на веб-сторінці університету: <http://umcs.pl/uk/ab-tur-nt,1597.htm>

Якщо Ви одержали ступінь бакалавра в Україні за спеціальністю «Українська мова», можете поступати до нас у магістратуру. Заяви абітурієнтів, які мають іншу спеціальність, будуть розглядатися індивідуально. Для цього потрібно написати нам на адресу: ukrtowa@wp.pl.

Перекладацькі знання і вміння Ви можете вдосконалити на післядипломних курсах для перекладачів з української мови.

Післядипломне навчання для перекладачів української мови (3 семестри на заочному відділенні)

Поступати можуть усі, хто має диплом бакалавра або магістра (незалежно від спеціальності) і володіє українською мовою на рівні B2/C1.

У програмі навчання 420 год., у тому числі 300 год. практичних з усного і письмового перекладу (переклад ділових паперів; переклад фінансово-економічних, правових і правознавчих, митно-туристичних, медичних

та ін. текстів; організація праці перекладача), а також лекції з теорії перекладу, порівняльної граматики, мови професійного спрямування, стилістики і культури польської і української мов, редагування текстів.

Процес прийому: потрібно подати комплект документів, а також пройти тестування, на основі якого буде перевірено рівень знань з української мови.

Наші переваги:

- УМКС – це державний ВНЗ із 70-річною історією, авторитетний на ринку праці, відкритий для потреб та очікувань студентів;

- Менша, ніж в інших державних навчальних закладах, оплата за рік навчання для іноземців (на 2014/15 рік пропонується оплата – 1500 €);

- безкоштовний інтенсивний курс польської мови у вересні для студентів, які навчатимуться на платній формі, а також безкоштовні курси польської мови (загальне та спеціальне мовлення) протягом першого курсу;

- фахова опіка Відділу обслуговування іноземних студентів у розв'язанні поточних справ (українською та російською мовами);

- студентське містечко – гуртожитки поблизу університету (2-5 хв. пішки) <http://umcs.pl/uk/gurtozitzki,1603.htm>;

- помірні ціни на житло і проживання;

- можливість продовжувати навчання на дворічних магістерських програмах;

- Люблін розташований поблизу кордону з Україною (1,5 год. автобусом);

- пряме автобусне сполучення з містами України (Львів, Тернопіль, Луцьк, Ковель, Коломия, Кам'янець Подільський, Івано-Франківськ, Хмельницький, Київ, Вінниця, Рівне та ін.) та сполучення залізницею (Ковель, Київ).

Із питаннями можна звертатися до нас (Кафедра української філології): ukrtowa@wp.pl

або до приймального бюро, де розмовляють українською та російською мовами:

rekrutacja.ua@umcs.pl, тел. +48 (81) 537 58 80 (Наталія Деревінська)

Реєстрація та детальна інформація:

ukrpodyplom@wp.pl; slowian@poczta.umcs.lublin.pl

Запрошення до участі в освітньому проекті

Фундація «Добра Воля» із Кракова разом із Тернопільською обласною громадською організацією «Партнерство» запрошують членів організацій, які працюють із молоддю, з Тернопільської та сусідніх областей до участі в освітньому проекті. Він охоплює деякі методи роботи з молоддю, які зміцнюватимуть громадські зв'язки та сприятимуть розвитку громадянського суспільства.

Проект складається із двох етапів. Перший етап – це дистанційне навчання (на платформі e-learning) на тему громадянського суспільства, прав людини та діяльності третього сектора. Усі активні учасники цього етапу отримають сертифікати, які підтверджуватимуть те, що вони є учасниками проекту. Найактивніші учасники будуть запрошені на 9-денне навчання, яке проходиться в Тернополі в першій половині червня 2014 року. Це будуть практичні заняття, на яких учасників поділять на дві групи. Кожна з груп навчатиметься одному з методів роботи з молоддю:

- **Соціальний театр**

- **Усна історія.**

1) **Соціальний театр** – різновид театру, який впливає на процес громадянської освіти та сприяє позитивним суспільним змінам. Метою соціального театру є відкриття нових можливостей для позитивних змін у сучасному суспільстві. Головна його особливість – використання театрального дійства для того, щоби дати можливість маргіналізованим особам повірити в себе, сприяти розвитку творчої особистості. Він також виконує певні терапевтичні функції. Творцями театральної дії такого типу є не професійні актори, а зацікавлені конкретною проблемою люди або члени спільноти, яка займається певною проблемою.

2) **Усна історія** концентрується на збиранні та аналізі усних розповідей учасників або свідків подій минулого, але не з позицій політичних, а з позицій буденного життя, яке, власне, і становить життя суспільства. Вона виконує функцію суспільної терапії. Її застосування доводить, що пошук забутих чи, навпаки, постійно згадуваних фрагментів історії є процесом, який сприяє демократизації посттоталі-

тарних суспільств. Цей метод можна також застосувати для роботи з такими проблемами, як різні форми дискримінації. Він також сприяє порозумінню між представниками різних поколінь. Вивчення історії суспільства та окремих його представників важливе для процесу демократизації, оскільки є фундаментом для побудови та збереження локальної ідентичності, а також додає маргіналізованим чи забути голоси, що є необхідною умовою здорового функціонування демократії.

Після закінчення навчання учасники протягом трьох місяців реалізовуватимуть власні проекти із застосуванням вивченого методу. Ті, хто створить найкращі проекти, будуть запрошені на зустріч до Кракова в жовтні 2014 року.

Просимо зголошуватися осіб, які хоча б мінімум впродовж двох років у рамках діяльності в громадській організації чи неформальній групі працюють із молоддю. Вік учасників – від 18 років. Верхньої вікової межі немає. Участь у проекті безкоштовна. Особи з інших міст будуть забезпечені житлом та харчуванням.

Просимо всіх зацікавлених у навчанні заповнити вкладені анкети (можна завантажити на сайті www.monitor-press.com) та надіслати їх на адресу: patrosto@gmail.com.

Проект співфінансований у рамках програми польського співробітництва для розвитку Міністерства закордонних справ Республіки Польща у 2012 р. Програма «Підтримка демократії».

Проект фінансується в рамках Програми Польсько-Американського Фонду Свободи «Перетворення у регіоні – RITA», яку реалізує Фонд «Освіта для демократії»

PRASA // РОБОТА

Луцький міський центр зайнятості

Посада	З/П	Вимоги
агент торговельний	2 500	здійснення поїздки по області робота з клієнтами (торговий представник підприємства) обов'язково наявність власного автомобіля
бармен	1 500	обслуговування клієнтів, знання технології та рецептури приготування напоїв в кафе "Верби"
бармен	1 500	Обслуговування клієнтів. Робота в кафе "ЕлГол" по вул. Чорновола
бармен	1 250	потребує виконання робіт з обслуговування відвідувачів кафе, приготування напоїв, кафе "Магніт"
бетоняр	1 670	Виставлення опалубки, бетонування перекриттів
вальник лісу	2 300	заготівля лісу, робота з бензопилами, фізична виносливість, без шкідливих звичок, робота в с.Озерце Ківерцівського району.
вантажник	609	здійснення завантаження та розвантаження товарів, робота на оптовій базі з оптової торгівлі напоями, перенесення вантажів вагою понад 50кг
верстатник деревообробних верстатів	1 250	робота на шліфувальному та торцювальному деревообробних верстатах
виконавець робіт	3 000	організація та ведення робіт по зовнішніх мережах водопроводу та каналізації
Виконавець художньо-оформлювальних робіт	4 600	Виконувати художній розпис на стінах, художня ліпка на стінах, моделювання.
Вишивальник	2 500	робота на вишивальних машинах ТАДЖИМА
водій автотранспортних засобів	753	водіння автомобіля ГАЗ (мікроавтобус)
водій автотранспортних засобів	2 000	доставка товару по місту та області автомобілями "Газель" та "Газон"
водій автотранспортних засобів	2 000	здійснення вантажних перевезень
водій автотранспортних засобів	2 097	Перевезення поштових відправлень автомобілем УАЗ (матеріально відповідальна особа)
водій автотранспортних засобів	1 218	поїздки в межах області на автомобілях "ГАЗ" або "КАМАЗ"
водій автотранспортних засобів	1 218	робота водія на автомобілі "Газель"
водій автотранспортних засобів	1 280	Робота на автомобілі "Вольво" (бензовоз), перевезення по Україні.
водій автотранспортних засобів	1 250	робота на автомобілях "МАЗ",.
водій тролейбуса	1 500	Розвезення бісквітної продукції по торгових точках міста
водій навантажувача	2 500	робота в с.Струмівка біля "Білочки", машиніст автонавантажувача (завантаження цегли, газобетону та інше), наявність посвідчення
водій тролейбуса	2 165	перевезення пасажирів громадським транспортом- тролейбусом "Богдан", "ЗІУ", "ЮМЗ"
Газозварник	1 300	Газопровідні роботи, посвідчення обов'язково
головний бухгалтер	2 533	ідеальне знання податкового та фінансового обліку; контроль за ефективним використанням матеріальних, трудових і фінансових ресурсів, формування балансу підприємства, своєчасне складання бухгалтерської та податкової звітності
готувач розчинів та мас	1 300	готування глиняної маси для виготовлення цегли-сирцю, контроль за спресуванням бруса
Дизайнер графічних робіт	2 000	макетування технічного оформлення (таблиці, малюнки, фотографії), створення графічної частини оригінал-макетів, матеріалів і документів), розробка проектів художнього і технічного оформлення, переддруків підготовка оригінал-макетів у відповідності до технічних вимог, володіння Adobe photoshop, Adobe Illustrator, Corel Draw
диспетчер	1 218	прийняття замовлень на перевезення
експедитор	1 500	доставка алкогольної групи товарів по місту та області, ведення супровідної документації
електромонтажник силових мереж та електроустаткування	2 500	ремонт та монтаж силових мереж та електроустаткування.

Посада	З/П	Вимоги
електромонтер з ремонту та обслуговування електроустаткування	2 000	знання електричних схем, електричного устаткування, вміти читати схеми, робота на будівельних майданчиках, розряд 4, 5, 6
електромонтер контактної мережі	2 000	ремонт та обслуговування контактної мережі тролейбуса "Богдан", "ЮМЗ", "ЗІУ", ремонт та обслуговування кабельних ліній
електромонтер охоронно-пожежної сигналізації	1 218	під'єднання датчиків сигналізацій, прокладання кабелів
завантажувач-вивантажувач печей	1 500	завантаження пічних вагонеток з цеглою в тунельну піч
інженер з проектно-кошторисної роботи	1 220	знання програми АВК-5, впевнений ПК-користувач
інженер з проектно-кошторисної роботи	2 000	Складання і перевірка кошторисів, складання актів виконаних робіт, розрахунків та узгодження договірних цін на різні види робіт.
інженер-конструктор	1 350	знання спеціалізованих програм AutoCad, Lira, Monomax
касир торговельного залу	1 320	обслуговування клієнтів гіпермаркету "ТАМ-ТАМ"
комплектувальник проводів	2 300	"прокладання проводів згідно технічних креслень на дошках,обмотування проводів за допомогою ізострічки, робота на спеціальних операціях. Безоплатне навчання."
кондитер	1 560	вміння прикрашати бісквітні та інші кондитерські вироби
кухар	1 800	приготування перших та других страв, робота в кафе с. Забороль
лаборант хімічного аналізу	1 827	Технік-технолог нафтопереробник. Виконання аналізів палива, олив, мастил.
Листоноша (поштар)	1 500	матеріально-відповідальна особа, доставка пошти, пенсій, товарів народного споживання.
майстер	2 200	організація роботи зміни,контроль за технологічним процесом,трудовою дисципліною,дотриманням правил охорони праці
майстер з ремонту технологічного устаткування	2 115	здійснення ремонту та обслуговування устаткування в цеху з виготовлення картону (картонно-паперові машини)
майстер лісу	3 000	організація заготівель лісу, відвод рубок, робота з документами, організаторські здібності, знання відповідних нормативних актів. Робота в с.Озерце Ківерцівського району.
Маляр	2 000	вміння користуватись малярними установками, знання правил техніки безпеки, покраска автобусів
Манікюрник	1 300	вміння робити манікюр, педикюр, нарощування нігтів, розпис. Робота в студії краси "Едем"
машиніст крана (кранівник)	1 300	Виконання навантажувально-розвантажувальних робіт, обслуговування крану.
машиніст крана (кранівник)	1 218	Кранівник на автомобільний кран,навантаження вантажів
Менеджер (управитель) в оптовій торгівлі	1 600	замовлення та розповсюдження продукції, знання асортименту, ведення обліку, наявність власного автомобіля, досвід в оптовій торгівлі.
Менеджер (управитель) в оптовій торгівлі	1 300	пошук нових клієнтів по регіонах, наявність досвіду в оптовій торгівлі.
Менеджер (управитель) з логістики	1 500,00	контроль виконання транспортних (вантажних) перевезень водіями, організація маршрутів, укладання договорів із замовниками
механік з кранового господарства	2 200	обслуговування та контроль кранового господарства
механік з ремонту транспорту	2 500	обслуговування та ремонт автомобілів "Reno", "Honda"
мийник покришок	1 300	автомийник на мийку вантажних автомобілів
мийник посуду	1 218	Прибирання та миття посуду, режим роботи тиждень через тиждень з 10 до 22 год.
мийник посуду	1 250	робота в кафе "Базилік" по вул.Кравчука, мити посуд, прибирати кафе
монтажник санітарно-технічних систем і устаткування	1 218	монтаж систем водо-, тепло-, газопостачання, систем каналізації, попередньо телефонувати, співбесіда проводиться в п'ятницю
монтувальник шин	1 300	шиномонтажник, монтувати шини на вантажних автомобілях

Посада	З/П	Вимоги
монтувальник шин	1 218	шиномонтаж грузових авто в с. Гірка Полонка
муляр	2 028	Мурування, зовнішня та внутрішня кладка
налагоджувальник ливарних машин	1 218	навики роботи з налагодження ливарних машин для лиття під тиском 711 А-08, 711 І-09, або ученє
начальник відділення зв'язку	1 930	матеріально-відповідальна особа, знання касового апарата, 0,75 одиниці, заробітна плата - 1448,00 грн.
оператор комп'ютерної верстки	2 000	грамотна та швидка верстка і компонування матеріалу відповідно до ескізу, макету, перевірка матеріалу до технічних вимог друку видання, розробка та створення стилю, володіння Adobe photoshop, Adobe Illustrator, Corel Draw
офіціант	1 220	виконувати обов'язки офіціанта в кафе"Верби"
офіціант	1 218	обов'язки офіціанта в кафе "Обрій", "Таллін".
офіціант	1 218	Обслуговування відвідувачів кафе, прийом замовлень
офіціант	1 218	Обслуговування клієнтів. Робота в кафе "ЕлГол" по вул. Чорновола
охоронець	1 450	відсутність судимості, можливість кар'єрного росту, підходити до чергової частини
охоронник	1 300	здійснення охорони промислових об'єктів та закладів громадського харчування
охоронник	1 300	охорона магазину "Наш Край" по пр.Волі,8,попередньо телефонувати про зустріч.
охоронник	1 500	Охорона об'єкту (цегельний завод), матеріальні цінності, пропускний режим. Бажаю мати сертифікат охоронника , та служба в збройних силах
охоронник	1 300	охорона території підприємства
перукар (перукар - модельєр)	1 300	майстер перукар жіночого залу, вміння стригти, фарбувати. Робота в студії краси "Едем"
перукар (перукар - модельєр)	1 600	перукар жіночого залу, салон краси "Каре" (пр. Волі), попередньо телефонувати
перукар (перукар - модельєр)	1 218	перукар жіночого та чоловічого залу; робота в салоні краси "Б'юті Хаус"
перукар (перукар - модельєр)	1 300	Перукар універсал, стрижки, фарбування, зачіски, укладки
підсобний робітник	610	підсобні роботи відповідно до специфіки даного підприємства.Бажаання працювати.
представник торговельний	1 300	Досвід роботи в алкогольній сфері, пошук ринку збуту.
прибиральник службових приміщень	1 226	Прибирання торгового залу, миючими засобами та інвентарем забезпечують
провізор	2 500	завідувач аптеки, робота безпосередньо з клієнтами (за першим столом), знання асортименту, обов'язковий досвід роботи
провізор-косметолог	1 218	обов'язки косметолога, робота в перукарні "Любава", пр-т Соборності
продавець непродовольчих товарів	1 218	Продаж вишиваної продукції та одягу, режим роботи день через день
продавець непродовольчих товарів	1 218	Розкладка товарів, вміння спілкування з людьми
продавець непродовольчих товарів	1 218	продаж насіння і засобів захисту рослин, робота в смт.Цумань(ринок "Василина")
продавець продовольчих товарів	1 320	викладка товарів продовольчої групи,обслуговування клієнтів
продавець продовольчих товарів	1 250	магазин "М"ясна точка",знання 1.С-бухгалтерії
продавець продовольчих товарів	1 218	торгівля продовольчою групою товарів в маг."Продуктовий кошик", знання КА
садчик	2 600	складання цегли-сирцю на легкі вагонники згідно схеми, завдання - 8,5 тис. штук цегли за зміну(до 30 тонн), фізично витривалі

Крім того є багато інших вакансій,
за додатковою інформацією звертатися за адресою:
м. Луцьк, вул. Ярошука, 2, тел.: 72-72-58, 4-92-68

Програма Study in Wrocław – навчайся у Польщі без Карти поляка і зайвих витрат!

ВСТУП КРОК ЗА КРОКОМ ЩОБ РОЗПОЧАТИ НАВЧАННЯ У ВРОЦЛАВІ:

1. Ознайомся із правилами участі у програмі та інформацією про вступ, яка розміщена нижче.
2. Вибери навчальний заклад і напрям навчання
3. Із **06.05.2014 до 16.06.2014** зареєструйся, заповнивши анкету он-лайн

ЗА ПРОГРАМОЮ МОЖЕШ НАВЧАТИСЯ:

1. Безкоштовно – навчальні заклади пропонують певну кількість місць.
2. На платній основі.

У ЗАЛЕЖНОСТІ ВІД ОБРАНОГО ШЛЯХУ ОЗНАЙОМСЯ ІЗ ПРОЦЕДУРОЮ ВСТУПУ КРОК ЗА КРОКОМ:

БЕЗКОШТОВНЕ НАВЧАННЯ (ЗА КОНКУРСОМ)

КРОК 1. СКЛАДАННЯ ДОКУМЕНТІВ

На цьому етапі потрібні лише зіскановані копії документів, які завантажуються до системи. Можна робити це поступово, у міру підготовки документів.

Термін: 06.05 – 04.07.2014

КРОК 2. СПІВБЕСІДА ПО SKYPE *

Представник програми проведе коротку розмову, щоб підтвердити знання польської мови кандидата та його бажання навчатися. Про дату та годину співбесіди ми повідомимо **до 20.06.2014** електронною поштою (**просимо регулярно перевіряти свою поштову скриньку, у т.ч. папку спам!**). Протокол розмови долучається до пакету документів кандидата.

***Для кандидатів на навчання англійською мовою** – у залежності від ВНЗ проводиться також співбесіда/ внутрішній тест англійською або потрібно надати результати IELTS /TOEFL.

Термін: 23.06 – 04.07.2014

КРОК 3. РОЗГЛЯД ДОКУМЕНТІВ

Повні комплекти документів передаються до спеціальних приймальних комісій кожного ВНЗ. Комісії визначають на конкурсній основі тих, кого звільнять від оплати за навчання.

Термін: 05.07 – 21.07.2014

КРОК 4. ОГОЛОШЕННЯ РЕЗУЛЬТАТІВ

Рішення комісії кожен кандидат отримає електронною поштою.

Відповідь позитивна? – Вітаємо! Потрібно лише відписати на електронний лист із результатами, підтвердивши, що будете навчатися.

Відповідь негативна? – Є вихід! Можна навчатися платно. Потрібно написати про бажання навчатися на платній основі у відповідь на електронний лист із результатами.

Термін: до 21.07.2014

КРОК 5. ПІДТВЕРДЖЕННЯ ПРО ВСТУП

Офіційне підтвердження зарахування на навчання, а також запрошення на адаптаційний курс надійдуть звичайною поштою на твою адресу. На основі цих документів можна виробити візу для виїзду на навчання. Після приїзду до Вроцлава потрібно подати оригінали всіх документів до ВНЗ.

ПЛАТНЕ НАВЧАННЯ

КРОК 1. СКЛАДАННЯ ДОКУМЕНТІВ

На цьому етапі потрібні лише зіскановані копії документів, які завантажуються до системи. Можна робити це поступово, у міру підготовки документів.

КРОК 2. СПІВБЕСІДА ПО SKYPE *

Представник програми проведе коротку розмову, щоб підтвердити знання польської мови кандидата та його бажання навчатися. Про дату та годину співбесіди ми повідомимо **до 20.06.2014** електронною поштою (**просимо регулярно перевіряти свою поштову скриньку, у т.ч. папку спам!**). Протокол розмови долучається до пакету документів кандидата.

***Для кандидатів на навчання англійською мовою** – у залежності від ВНЗ проводиться також співбесіда/ внутрішній тест англійською або потрібно надати результати IELTS /TOEFL.

Термін: 23.06 – 04.07.2014

КРОК 3. РОЗГЛЯД ДОКУМЕНТІВ

Повні комплекти документів передаються до приймальних комісій кожного ВНЗ. Спеціальна приймальна комісія ВНЗ розгляне документи кандидата, перевіряючи відповідність вимогам.

Термін: 05.07 – 21.07.2014

КРОК 4. ПІДТВЕРДЖЕННЯ ПРО ВСТУП

Про рішення ВНЗ ми повідомимо електронною поштою до **21.07.2014**. Офіційне підтвердження зарахування на навчання, а також запрошення на адаптаційний курс надійдуть звичайною поштою на твою адресу. На основі цих документів можна виробити візу для виїзду на навчання. Після приїзду до Вроцлава потрібно подати оригінали всіх документів до ВНЗ.

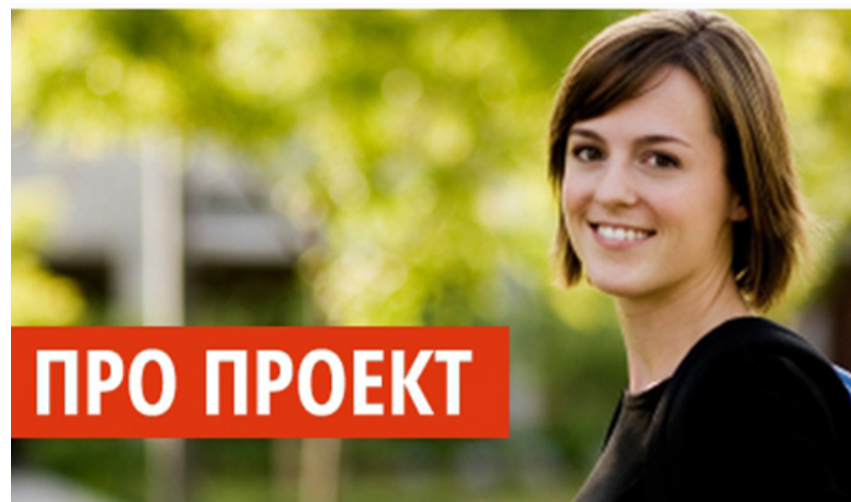
До уваги вступників!

Цього року проект розпочав проведення онлайн консультацій по Skype: Study in Wrocław (**live:office_8598**). Працівники консультують зацікавлених навчанням у Вроцлаві тричі на тиждень:

Понеділок: 16:00-18:00 (за польським часом);

Середа: 13:00-15:00 (за польським часом);

П'ятниця: 10:00-12:00 (за польським часом).

ПРО ПРОЕКТ

ЩО TAKE STUDY IN WROCŁAW (PROJEKT „TERAZ WROCŁAW”)?

Це програма, заснована у 2006 р. міською владою та ВНЗ Вроцлава. Діяльність спрямована на залучення абітурієнтів із Східної Європи до вrocławських ВНЗ та спрощення процедури вступу для них. Проект є некомерційним і всі його послуги безкоштовні.

НА НАВЧАННЯ ЗАПРОШУЮТЬ:

- Вроцлавський університет
- Вроцлавська політехніка
- Економічний університет у Вроцлаві
- Вроцлавський природничий університет
- Вища банківська школа у Вроцлаві

Загалом понад **500 напрямків та спеціальностей**, майже **60 напрямків англійською мовою**.

ЩО МИ ПРОПОНУЄМО?

- безкоштовну участь у програмі та консультації щодо вступу
- понад 150 безкоштовних місць для кандидатів БЕЗ КАРТИ ПОЛЯКА (за конкурсом)
- вступ на платне навчання
- спрощену процедуру вступу, без вступних іспитів (окрім кількох спеціальностей)
- адаптаційний курс перед початком навчання.

ЩО ПОТРІБНО ДЛЯ УЧАСТІ І ЯК ВІДБУВАЄТЬСЯ ВСТУП?

Для участі у програмі потрібно:

- знати польську мову (мін. рівень B1)
 - мати атестат про повну середню освіту, для магістратури також диплом бакалавра
 - не мати Карти поляка.
- Рішення про зарахування на навчання приймають комісії кожного ВНЗ на основі надісланих документів.

ЯК ВЗЯТИ УЧАСТЬ?

1. Зареєструватися на сайті програми www.study-in-wroclaw.pl.
2. Надіслати скани необхідних документів.
3. Пройти співбесіду із нами по Skype.

РЕЄСТРАЦІЯ ДЛЯ УЧАСТІ –

ІЗ 6 ТРАВНЯ ДО 16 ЧЕРВНЯ 2014 РОКУ.

Подобиці на нашому сайті: www.study-in-wroclaw.pl
e-mail: office@studyinwroclaw.com

Projekt jest współfinansowany ze środków finansowych otrzymanych z Ministerstwa Spraw Zagranicznych w ramach konkursu na realizację zadania «Współpraca z Polonią i Polakami za granicą w 2014 r.» Za pośrednictwem Fundacji „Wolność i Demokracja”

